

பள்ளையார்

கதைகள்

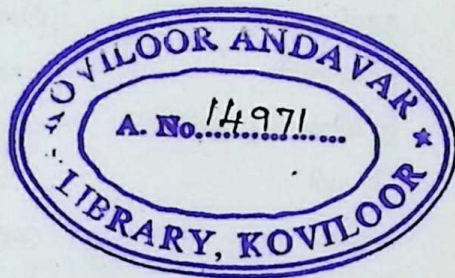
Ano: 14971
A 2 11 (நா)

முங்காடி பதிப்பகம்

பருத்தியூர் டாக்டர் K. சந்தானராமன்

பிள்ளையார் கதைகள்

வித்யா ரத்னா, சாக்தப் பேரரசர்

பருத்தியூர் டாக்டர் K. சந்தானராமன், M.A., D.Litt., Ph.D.,

14. சித்திரைக்குளம் மேற்குத் தெரு

மயிலாப்பூர், சென்னை-600004

தொலைபேசி எண்: 24643074

நூல் விவரக் குறிப்பு

நூலின் பெயர்	: பிள்ளையார் கதைகள்
நூலாசிரியர்	: டாக்டர் கே.சந்தானராமன்
நூலின் பொருள்	: பக்தி இலக்கியம்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு	: முதற் பதிப்பு, 2009
வெளியீடு	: பூங்கொடி பதிப்பகம் 14., சித்திரைக்குளம் மேற்குத்தெரு, மயிலாப்பூர் சென்னை-600004 தொ.பே.எண் : 24647034
நூல் உரிமை	: ஆசிரியர்
அச்செழுத்து	: 12 புள்ளிகள்
நூல் அளவு	: கிரௌன் 1x8
தாள்	: 10.9கி.கி வெள்ளைத்தாள்
பக்கங்கள்	: 96
ஒளி அச்சு	: நூலாசிரியர்
பைண்டிங்	: கார்டு போர்டு
அச்சிட்லோர்	: அமர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ் சென்னை-600005

ஆசிரியர் முன்னுரை

அண்மைக் காலத்தில் ஆன்மிகம் மகத்தான மறுமலர்ச்சி பெற்றுள்ளது. ஆங்காங்கே தோன்றியுள்ள விநாயகர் கோயில்களே இதற்குச் சான்று.

அடுக்ககங்களில் விநாயகர் வீற்றிருக்கிறார். வணிக வளாகங்களில் வேழமுகத்தோன் காட்சி தருகிறார். திருமண மண்டபங்கள், தனியார் நிறுவனங்கள், மருத்துவ மனைகள், கல்விக்கூடங்கள் போன்ற அனைத்து இடங்களிலும் விநாயகர் திருக்கோயில்கள் உள்ளன.

சங்கடஹர் சதுர்த்தி நாட்களில் சிறப்பு வழிபாடுகள் நடத்துகின்றனர். விநாயகர் சதுர்த்தி விழாவை ஒரு வாரம் முதல் ஒரு மாதம் வரை கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர்.

பட்டிமன்றங்கள், இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள், கலைநிகழ்ச்சிகள் யாவும் அவ்விழா நாட்களில் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன. விநாயகர் எளிய வழிபாடுகளால் மகிழ்ந்து பக்தர்களின் விருப்பங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவார் என்று முழுமையாக நம்புகின்றனர்.

அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், மலேஷியா, மொரிஷியஸ் போன்ற நாடுகளில் வாழும் தமிழ்க் குழந்தைகள் பக்திக் கதைகளைக் கேட்பதிலும், படிப்பதிலும் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர்.

அவர்களுக்கு ஏற்ற எளிய நடையில் நூல்களையும், குறுந்தகடுகளையும் வெளியிடத் தொடங்கியுள்ளனர். அவ்வகையில், 'பிள்ளையார் கதைகள்' என்ற இந்த நூலை வடிமைத்துள்ளேன். விநாயகர் வழிபாட்டுத் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் சுவையான எளிய கதைகளின் வழியே அளித்துள்ளேன். அவற்றில் பொதிந்துள்ள அறிவியல் உண்மைகளையும் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன்.

எனது நூல்கள் சிலவற்றை ஆண்டுதோறும் சிறப்பாக வெளியிட்டு வரும் மயிலை, பூங்கொடி பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் திரு வே.சுப்பையா அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரியதாகும்.

இந்நூல் வெளிவரப் பல்லாற்றாணும் துணைநின்ற என் மனைவி பேராசிரியர் டாக்டர் ஹேமா சந்தானராமன், எம்.ஏ., எம்.எட்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

தமிழ்கூறு நல்லுலகம் இந்நூலை வரவேற்கும் என நம்புகிறேன்.

சென்னை-600004

இங்ஙனம்

13.4.2009.

பருத்தியூர் கே.சந்தானராமன்

உ

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்கு உண்டாம் மேனி நுடங்காது-பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கையான் பாதம்
தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு.

★★★★

1.பிள்ளையாரின் பெயர்கள்

சிவசக்தி தம்பதியரின் மகன் என்ற பொருளில்
கணபதியை, 'பிள்ளையார்' என்று அழைத்தனர். சைவ
நெறியில் பிள்ளையார் என்ற சொல் திருஞானசம்பந்தரைக்
குறிக்கும். காஞ்சியில் சம்பந்தர் முகாமிட்டிருந்த இடத்தை,
'பிள்ளையார் பாளையம்' என்று அழைப்பதிலிருந்து
இதனை அறியலாம்.

சைவ நெறியில் விநாயகரை, 'மூத்தபிள்ளையார்'
என்றுதான் குறிப்பிடுவர். அதிராவடிகள் விநாயகர் மீது
எழுதிய நூல், 'மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை'
என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

விநாயகரின் பல பெயர்களில் பிள்ளையார் என்ற பெயரே தமிழகத்தில் மிகவும் பிரபலமாக உள்ளது. பாமரர், பண்டிதர், குழந்தைகள், பெரியவர்கள் என்று அனைவரும் பிள்ளையார் சுழி, பிள்ளையார் கோயில், பிள்ளையார் சதுர்த்தி என்றெல்லாம் வழங்கி வருகின்றனர்.

"பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய் குரங்காய் முடிந்தது" என்றும், "வெல்லப் பிள்ளையாரைக் கிள்ளி வெல்லப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதித்தல் போல" என்றும் பல்வேறு பழமொழிகளும் தோன்றியுள்ளன.

தனக்கு மேல் தலைவன் இல்லாதவன்

நாயகர் என்றால் தலைவர் என்று பொருள். தனக்கு மேல் தலைவர் இல்லாத முதன்மை நிலையில் இருப்பவர் என்ற பொருளில் பிள்ளையாருக்கு விநாயகர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் இந்தப் பெயரும் அதிக அளவில் வழக்கத்தில் உள்ளது.

'கணம்' என்றால் குழு என்று பொருள். சிவகணங்களுக்குத் தலைவராக விளங்குவதால் இவரை, கணபதி என்றும், கணநாதன் என்றும், கணேசன் என்றும் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

யானை முகம் உடையவர் என்ற பொருளில் கஜமுகன், வேழமுகத்தோன், கரிமுகத்தோன், கரிஆனனன் போன்ற பெயர்களாலும் அழைத்தனர்.

தடைகளை ஏற்படுத்தியும், அவற்றை நீக்கியும் அருளுவதால் விநாயகரை, 'விக்னராஜன்' என்றும் விக்னேஸ்வரன் என்றும் அழைத்தனர். விக்னம்-தடை.

முருகனை, சிவகுமாரன் என்றும், கணபதியை உமாசுதன் என்றும் அழைப்பது மரபு. சுதன் என்றால் மகன் என்று பொருள். "உமை மைந்தனே!" என்று அழைத்து மகிழ்கிறார் அபிராமி பட்டர்.

வியாசமுனிவருக்காக விநாயகர் தன்னுடைய ஒரு தந்தத்தை ஒடித்து, அதனை எழுத்தாணியாகக் கொண்டு மகாபாரதத்தை எழுதினார். அன்று முதல் அவர் ஒற்றைக் கொம்பன் (ஏகதந்தர்) என்ற பெயரைப் பெற்றார்.

பெரிய வயிறு படைத்தவர் என்ற பொருளில் கணபதியை, 'லம்போதரர்' என்றனர். லம்ப-பெரிய, உதரர்- வயிற்றை உடையவர்.

விநாயகர் ஞானத்தின் வடிவாக விளங்குபவர். ஞானத்தின் முன்னால் மாயை நில்லாது விலகி ஓடும். மாயையைத் துண்டிப்பவர்(வெட்டி வீழ்த்துபவர்) என்ற பொருளில் பிள்ளையாருக்கு, 'வக்ர துண்டர்' என்ற பெயர் தோன்றியது.

ஏழை, எளிய மக்களையும், திக்கற்றவர்களையும் கைவிடாமல் காப்பது கடவுளின் இயல்பு. 'ஹி' அல்லது, 'ஹே' என்ற ஒரெழுத்து ஒருசொல் எளியவர்களைக் குறிக்கும். அவர்களைக் காக்கும் கடவுளான கணபதியை, 'ஹேரம்பர்' என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

விநாயகருக்கு உரிய இந்தப் பெயர்கள் மிகவும் பிரபலமாக விளங்குகின்றன. மகாஸ்காந்த புராணத்தின் தொடக்கத்தில் கணபதியின் பதினாறு நாமங்களை வியாசர் பட்டியலிட்டுக் கூறியுள்ளார். அத்திருநாமங்களை, கல்வி பயிலத் தொடங்கும் பொழுதும், திருமணத்திலும், புதிய

இல்லத்தில் புகும்பொழுதும், வெளியில் புறப்படும் பொழுதும், போர்க்களத்திலும், துன்பங்கள் ஏற்படும் பொழுதும் கூறினால், எப்போதும் மங்கலமே உண்டாகும் என்று வியாசர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பெயர்களின் பட்டியல் வருமாறு:-

1. ஸுமுகன்-மங்களமான முகமுள்ளவன்
2. ஏகதந்தன்-ஒற்றைத் தந்தம் உடையவன்
3. கபில வர்ணன்-பழுப்புநிறம் உடையவன்
4. கஜகர்ணன்-யானைக்காது உடையவன்
5. லம்போதரன்-பெரிய வயிறு உடையவன்
6. விகடன்-குள்ளமாக இருப்பவன்
7. விக்னராஜன்-தடைகளுக்கு அரசன்
8. விநாயகன்-தன்னிகரில்லாத் தலைவன்
9. தாமகேது-திப்போல் சுடர்பவன்
10. கணாத்யக்ஷன்-பூதகணங்களின் முதல்வன்
11. பாலசந்திரன்-நெற்றியில் இளம்பிறை சூடியவன்
12. கஜானன்-யானைமுகத்தோன்
13. வக்ரதுண்டன்-வளைந்த துதிக்கை உடையவன்
14. சூர்ப்பகர்ணன்-முறம் போல் காதுகள் உடையவன்
15. ஹேரம்பன்-அடியார்களுக்கு அருள்பவன்
16. ஸ்கந்தபூர்வஜன்-கந்தவேளின் அண்ணன்

கணபதியை, ஸ்கந்த பூர்வஜன் என்று கூறுவது போல், முருகனை, யானைமுகத்தோன் தம்பி என்ற பொருளில், 'கஜமுகானுஜன்' என்று கூறுவர்.

2. பிள்ளையார் தோற்றம் குறித்த புராண வரலாறுகள்

அ.கச்சியப்பரின் கந்த புராணம்

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர் இயற்றிய தமிழ்க் கந்த புராணத்திலுள்ள தட்ச காண்டத்தில் விநாயகர் தோன்றிய வரலாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

திருக்கயிலையில் ஓர் ஓவிய மண்டபம் இருந்தது. அம்மண்டபத்தில் பல வகையான ஓவியங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. ஒருநாள் பரமசிவனும் பார்வதியும் அந்த மண்டபத்தைப் பார்வையிடச் சென்றனர். அங்கு, சமஷ்டிப் பிரணவம், வியஷ்டி பிரணவம் என்ற இரண்டு மந்திரங்களும் ஓவியமாக வரையப்பட்டிருந்தன.

சிவனும், சக்தியும் அப்பிரணவ ஓவியங்களைத் தங்கள் அருட்கண்களால் நோக்கினர். அப்போது, நான்கு கரங்களும், யானைமுகமும் கொண்ட ஒரு குமாரன் தோன்றினான். சிவசக்தி தம்பதியரை வணங்கி நின்ற அக்குமாரனை, ஈசன் சிவகணங்களுக்குத் தலைவராக இருக்கும்படி நியமித்தருளினான்.

சிவகுடும்பத்தில் எவரும் தாய்வயிற்றில் தோன்றிப் பிறப்பதில்லை. முருகன், ஈசனின் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து தோன்றினான். கணபதி பிரணவத்திலிருந்து தோன்றினார். சிவசக்தி தம்பதியரின் சினத்திலிருந்து வீரபத்திரர் தோன்றினார். இவ்வாறு கச்சியப்ப சிவாச்சாரியரின் கந்த புராணம் கூறுகிறது.

ஆ.பிரும்மாண்ட புராணம்

அம்பிகையின் ஆயிரம் திருநாமங்களாகிய, 'லலிதா சகஸ்ரநாமம்' பிரும்மாண்ட புராணத்திலுள்ள 'லலிதோ பாக்யானம்' என்ற பகுதியில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலலிதாம்பிகை பண்டாசுரன் என்ற அசுரனுடன் போர் புரியச் சென்றாள். அம்பிகையின் படைகளை வீரத்தால் வெல்லுவது அரிது என்று பண்டாசுரன் உணர்ந்தான். குறுக்கு வழியில் வெல்லத் தீர்மானித்தான்.

பண்டாசுரனின் தம்பியாகிய விசுக்கிரன் என்பவன் மாயமந்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். அவன் வெற்றிக்குத் தடை செய்யும், 'ஜயவிக்ன யந்த்ரம்' என்ற மந்திரத் தகட்டை உருவாக்கினான். அதனை, சக்தி சேனையின் முகாமில் தந்திரமாக ஒளித்து வைத்தான். அதனால், அம்பிகையின் சக்திசேனைக்குப் பின்னடைவு ஏற்பட்டது. வெற்றி தடைப்பட்டது.

விசுக்கிரனின் சூழ்ச்சியை அறிந்தாள் அம்பிகை. போர்ப் பாசறையில் காமேஸ்வரன் என்ற பெயருடன் எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானை, அம்பிகை தனது கண்களால் சற்றே நோக்கினாள். இறைவனும் தேவியை நோக்கினான். அவ்வருட்பார்வைகளின் சங்கமத்தால், 'மகாகணேசன்' என்ற குமாரன் தோன்றினான்.

யானைமுகத்துடன் தோன்றிய மகாகணேசன், விசுக்கிரன் வைத்திருந்த மந்திரத் தகட்டைக் கண்டுபிடித்து, தனது துதிகையால் உடைத்துத் தூளாகச் செய்தார். பின்னர் அம்பிகைக்குத் தொடர்ந்து வெற்றிகள் கிட்டின.

இ.சிவமகா புராணம்

வடமொழியிலுள்ள பதினெட்டுப் புராணங்களில் சிவமகா புராணமும் ஒன்று. இப்புராணம் கணபதியை உமாதேவி படைத்தருளியதாகக் கூறுகிறது.

ஒருநாள் பார்வதி, ஜயை, விஜயை என்ற தனது தோழியருடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது விஜயை, “தேவி! சிவபெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் செய்திடப் பலரும் உள்ளனர். அதுபோல் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய, குறிப்பாக, காவல் பணியை மேற்கொள்ள ஒருவர் தனியே இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்” என்று கூறினாள்.

அப்போது, அக்கருத்தைப் பார்வதி ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. பிறிதொருநாள், பார்வதிதேவி நீராடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஈசன் அங்கு வந்துவிட்டார். அதனால் பரபரப்பு அடைந்த பார்வதி விஜயை கூறியபடி, தனக்கென ஒருவர் தனியே காவல் பணியில் இருத்தல் அவசியம் என்று உணர்ந்தாள்.

உடனே, சிவபெருமானைத் தியானித்து, தனது திருமேனியில் இருந்த நறுமணப் பொருட்களைத் திரட்டி ஒரு குமாரனாகப் படைத்தாள். யானைமுகத்துடன் தோன்றிய அக்குமாரனுக்கு, ‘கணன்’ என்று பெயரிட்டாள்.

அன்றுமுதல் கணன் தேவியின் அந்தப்புரக் காவல் பணியில் இருந்து வந்தார். பிறகு, அவருடைய ஆற்றலை அறிந்த ஈசன், அவரைக் கணங்களுக்குத் தலைவராக இருக்கச் செய்தார். அதுமுதல் கணர், கணபதி ஆனார்.

ஈ.இலிங்க புராணம்

அசுரர்கள் தேவர்களின் உயர்வைக் கண்டு மிகுந்த பொறாமை கொண்டனர். அசுரர்கள் தாங்களும் அத்தகைய உயர்வைப் பெற்று, தேவர்களை வென்று அடக்கியாள விரும்பினர். அதற்குரிய வரங்களைப் பெற்றிட ஈசனை நோக்கித் தவம் புரிந்தனர்.

சிவபெருமான் அசுரர்கள் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தருளினான். அதனால், அசுரர்களின் ஆணவம் வளர்ந்தது. தேவர்களைப் பல வகையாலும் துன்புறுத்தி வந்தனர். தேவர்கள் அசுரர்களின் வரங்கள் பயனற்றுப் போகவும், அவர்களை அடக்கியருளவும் வல்லமை படைத்த ஒரு மகனைத் தோற்றுவிக்கச் சிவபெருமானிடம் வேண்டினர். அதன்படி, ஈசன் தனது ஓர் அம்சத்தை யானை முகமுடைய மகனாகப் படைத்தருளினான் என்று இலிங்க புராணம் உரைக்கிறது.

உ.வராக புராண வரலாறு

ஆதிகாலத்தில் முனிவர்களுக்குத் தக்க வழிகாட்டும் நூல்கள் இல்லை. ஆசான்களும் இல்லை. அவர்கள் நற்செயல்களை மட்டுமே செய்ய விரும்பினர். அப்போது, முனிவர்களின் செயல்களுக்கு வழிகாட்டத் தக்க ஒரு மகனைச் சிவபெருமான் தோற்றுவித்தார். ஈசனின் அருட் பார்வையிலிருந்து தோன்றிய மகன், முனிவர்கள் செய்த நற்செயல்கள் தொடரவும், தீய செயல்கள் தடைப்படவும் செய்தான். தீய செயல்களுக்குத் தடையை (விக்கினத்தை) ஏற்படுத்திய அக்குமாரனே விக்னேஸ்வரன் ஆனார்

ஊ.திதலைப்பதி தல வரலாறு

பேரளத்திற்கு அருகில் உள்ள பூந்தோட்டத்திற்குத் தெற்கே அரிசலாற்றின் தென்கரையில் அமைந்துள்ளது திதலைப்பதி என்னும் தேவாரத் திருத்தலம். இங்கு இராமரும், இலட்சுமணரும் தங்கள் தந்தை தசரதனுக்கு எள்ளும் நீரும் இறைத்துத் திலதர்ப்பணம் செய்ததாக ஐதீகம். தற்காலத்தில் சிதலைப்பதி என்று வழங்கி வருகிறது. இங்குள்ள திருக்கோயிலின் பெயர் மதிமுத்தம்.

இங்குள்ள முத்திசுவரர் திருக்கோயிலின் முன்னால் ஓர் அரிய விநாயகரைத் தரிசிக்கலாம். 'நரமுக கணபதி' என்ற ஆதிவிநாயகர் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளார். அதாவது, இவர் மனிதமுகத்துடன் காட்சியளிக்கும் கணபதி ஆவார். கடவுளர் அனைவரும் மனிதர்கள் வழிபடுவதற்காக, மனிதமுகத்துடன் விளங்குகின்றனர்.

எனினும், அசுரர்களை அழித்த வரலாறுகளை நினைவுபடுத்தும் வகையில் சில விலங்குகளின் முகத்துடன் காட்சியளிக்கின்றனர். குதிரையின் முகத்தைப் பெற்றிருந்த அசுரன் ஹயக்கிரீவனை வதைக்கத் திருமால் குதிரைமுகம் உடைய ஹயக்கிரீவராகத் தோன்றினார்.

அதுபோல், ஆதியில் விநாயகர் மனிதமுகத்துடன் தோன்றினார். யானையின் முகத்தைப் பெற்றிருந்த கஜமுகன் என்ற அசுரனை வதைக்கவே கணபதி, தானும் யானைமுகம் பெற்றார்.

கணபதி ஆதியில் மனிதமுகத்துடன் விளங்கியதால் திதலைப்பதியில், 'நரமுக விநாயகர்' என்று அழைத்தனர்.

3.உருவம் உணர்த்தும் உட்பொருள்

விநாயகர் யானைமுகம் பெற்றது குறித்துப் பல்வேறு புராணக் கதைகள் தோன்றியுள்ளன. எனினும், கணபதியின் யானைமுகம் ஆழமான உட்பொருளை உணர்த்துகிறது.

கடவுள் ஓங்காரம் என்னும் பிரணவ மந்திரத்தின் வடிவமாக விளங்குபவர். துதிக்கையுடன் கூடிய யானைமுகம் பிரணவத்தை ஒத்திருக்கிறது. தமிழ்க் கந்த புராணம், விநாயகர் பிரணவங்களின் சங்கமத்தால் தோன்றினார் என்று உரைக்கிறது அல்லவா?

தெய்வீக ஒலிகளுக்கு அதாவது, பிரணவம் முதலான ஒலிகளுக்கு வடிவம் கொடுத்த நிலையில்தான் யானை முகன் வழிபாடு தோன்றியது என்று மறைமலை அடிகள் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

அடுத்து, யானை தனது இயல்புகளால் கடவுளை ஒத்திருக்கிறது. ஆகவே, ஆண்கடவுளரை, 'களிறு' என்றும், பெண்கடவுளரை, 'பிடி' என்றும் குறிப்பிடும் மரபு ஏற்பட்டுள்ளது.

யானை, தன்னைப் பிணித்துக் கட்டும் கயிறு அல்லது சங்கிலியைத் தானே பாகனிடம் எடுத்துக் கொடுக்கும். அதுபோல், கடவுளும் தன்னை வசமாக்கும் பக்தி என்ற வலிமையான கயிற்றைத் தன் அடியார்களிடம் தானே கொடுத்தருளுகிறான். எவருக்கும் அடங்காத யானை, பாகனுக்குக் கட்டுப்படுகிறது. அனைத்தையும் கடந்து நிற்கும் கடவுள் தன்னிடம் பக்தி செலுத்தும் அடியாரின் அன்புக்குக் கட்டுப்படுகிறான்.

மிகவும் உயரமாக உள்ள யானை,தன்மீது பாகனை ஏற்றிக் கொள்கிறது.குழந்தைகளை ஏற்றிக் கொள்கிறது. அவ்வாறு ஏற்றிக் கொள்ளும்பொழுது,யானை தாழ்வாகக் குனிந்து மண்டியிட்டுத் தன்னுடைய காலின் வழியே ஏறிட தானே உதவுகிறது.

அதுபோல், மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் கடவுள், பக்தர்களுக்காகக் கீழே இறங்கி வருகிறான். கடவுளின் அத்தகைய இயல்பை, எளிவந்த தன்மை என்றும், செளலப்பம் என்றும் கூறுவர். யானையின் காலின் வழியே அதன் மீது ஏறிக்கொள்வது போல், பக்தர்கள் இறைவனின் திருவடியைப் பற்றிப் பணிந்து அவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாகிறார்கள்.

தவறு செய்பவன் தனது பாகனே ஆனாலும் யானை அவனைத் தண்டித்துவிடும். ஒரு தையற் கலைஞர் அன்றாடம் யானைக்கு ஒரு வாழைப்பழம் கொடுத்து வந்தார். யானை ஒவ்வொரு நாளும் அவருடைய தையற் கடையின் வாயிலில் நின்று துதிக்கையை நீட்டும். அவரும் அன்போடு வாழைப்பழத்தைக் கொடுத்து வந்தார். ஒருநாள் தையல் கலைஞருக்கு விபரீதமான எண்ணம் தோன்றியது.

“இன்று,யானைக்குக் கொடுக்கும் வாழைப் பழத்தில் ஒரு ஊசியை வைத்துக் கொடுத்துப் பார்க்கலாம்” என்று எண்ணிய தையற் கலைஞர் அவ்வாறே செய்து விட்டார். வாழைப் பழத்தில் இருந்த ஊசி யானையின் துதிக்கையில் குத்தியது.யானை பிளிறியபடி அங்கிருந்து சென்று விட்டது. ஆனால், ஊசியை வைத்த தையற் கலைஞருக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பிக்க நினைத்தது.

அடுத்தநாள், யானை வழக்கம் போல் ஆற்றில் நீராடி விட்டு, கடைவீதியின் வழியே கோயிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. அன்றும் தையற்கடையின் முன்னால் நின்றது. தையற்கலைஞர் வாழைப்பழத்தை எடுத்துத் துதிக்கையின் முன்னால் நீட்டினார். எவரும் எதிர்பாராத விதத்தில், யானை தன் துதிக்கையில் அடக்கி வைத்திருந்த சேற்று நீரைக் கடைமுழுவதும் பீச்சியடித்தது! தையற்கலைஞர் உடுத்தியிருந்த ஆடைகளில் சேறு படிந்தது. வாடிக்கையாளர்கள் தைப்பதற்காகக் கொடுத்திருந்த புதிய துணிகளும் பாழ்பட்டன!

கடவுளை அன்றாடம் வழிபடும் அடியவர் என்றாலும், அவர் தவறு செய்தால் இறைவன் அதற்குரிய தண்டனையைக் கொடுத்துவிடுவான். சுந்தரருக்குத் தன்னைத் தோழனாகவே கொடுத்தருளினான் ஈசன். எனினும், சுந்தரர் தான் செய்த சத்தியத்தை மீறியபொழுது, அவருடைய கண்பார்வையை மறைத்தருளினான்.

யானையை எத்தனை முறை பார்த்தாலும் சலிப்பு ஏற்படாது. பட்டிக்காட்டில் வாழ்பவர்கள் மட்டுமின்றி, பட்டணங்களில் வாழ்பவர்களும், மணியோசையைக் கேட்டவுடன் வீட்டிற்கு வெளியே வந்து யானையை எட்டிப் பார்க்கின்றனர்.

இறைவனும் காண்பாரைக் கவர்ந்திழுக்கும் அழியா அழகு படைத்தவன். யானையை எளிதில் கட்டுவது போல், தன்னையும் கட்டிவிடலாம் என்பதை உணர்த்த விநாயகர் கயிற்றின் வடிவுடைய பாசாயுதத்தைத் தாங்குகிறார். புலனடக்கத்தை அறிவுறுத்த கையில் அங்குசத்தையும் தாங்குகிறார்.

4.சிவபெருமான் உடைத்த தேங்காய்

வித்யுன்மாலி, தாருகாஷன், கமலாஷன் ஆகிய அசுரர்கள் பொன்,வெள்ளி மற்றும் இரும்பினாலாகிய கோட்டைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அம்மூன்று கோட்டைகளும் வானவெளியில் அமைந்திருந்தன.அவை ஆங்காங்கு நகர்ந்து சென்று அழிவுத் தொழில்களைச் செய்து வந்தன. அம்மூன்று கோட்டைகளையும் முப்புரம் அல்லது திரிபுரம் என்று கூறுவர்.

அக்கோட்டைகள் மூன்றும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வானவெளியில் நேர்க்கோட்டில் வரும். அப்போது அவற்றை ஒரே அம்பினால் அடித்து வீழ்த்தினால் மட்டுமே அந்த அசுரர்களுக்கு மரணம் ஏற்படும். அத்தகைய வரத்தைப் பெற்றிருந்த அந்த மூன்று அசுரர்களையும் அழித்திடச் சிவபெருமான் புறப்பட்டார்.

பூமியையே தேரின் தட்டாகவும்,சூரியன்,சந்திரன் இருவரையும் தேரின் சக்கரங்களாகவும், வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும் பூட்டிக் கொண்டு ஈசன் புறப்பட்டார். சிவபெருமான் தேரின் மீது ஏறியவுடன் அத்தேரின் அச்சு ஒடிந்துவிட்டது!

விநாயகரை வேண்டாமல் ஈசன் புறப்பட்டதால், அவருடைய முயற்சியிலும் தடை ஏற்பட்டது. பெருமான் விநாயகரை எண்ணினார். அங்குத் தோன்றிய கணபதிக்கு உகந்த காணிக்கையைத் தருவதாகச் சிவபெருமான் கூறினார். தனக்கு முக்கண்ணையே காணிக்கையாகத் தரவேண்டும் என்று கணபதி கூறினார். அப்போது ஈசன்

தன்னைப் போல் மூன்று கண்களும், சடையும் உடைய தேங்காயைப் படைத்தருளினார். மூன்று கண்கள் உடைய தேங்காயைச் சிவபெருமான் உடைத்தார். அன்று முதல் தடைகள் நீங்கி, விநாயகருக்குத் தேங்காய் உடைக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. தேங்காய், கடவுள் வழிபாட்டிற்கு இன்றியமையாத பொருளாகவும் இடம் பெற்றது,

கணபதியை வேண்டியே அனைத்து முயற்சிகளிலும் ஈடுபட வேண்டுமென்ற விதியை, சிவபெருமானே ஏற்படுத்தியிருந்தார். ஒரு சட்டத்தை இயற்றுபவரும் அச்சட்டத்திற்கு உட்பட்டவரே என்பதை ஈசன் இந்தத் திருவிளையாடலால் உலகத்தினருக்கு உணர்த்தினார்.

அசுரர்களின் மூன்று கோட்டைகள் நம்முள் இருக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று குற்றங்களே ஆகும். அவற்றை ஈசன் அழித்தருளுவான் என்பதே இந்த வரலாற்றின் உட்பொருள் என்பதைத் திருமூலர், "முப்புரமாவது மும்மல காரியம்" என்று தெளிவாக்கியுள்ளார்.

சிவபெருமானின் தேரச்சு ஒடிந்து (இற்று) போன இடமே, அச்சு இறுப்பாக்கம் என்று பெயர் பெற்றது. தற்காலத்தில் அச்சரப்பாக்கம் என்று வழங்கி வருகிறது. திருநாவுக்கரசர் அருள் பெற்ற திருத்தலமாகிய திருவதிகை முப்புரம் எரித்த வரலாறு நிகழ்ந்த இடமாகும்.

நம்முள் இருக்கும் மும்மலங்கள் என்ற குற்றங்களை உணர்த்துவதாகத் தேங்காய் விளங்குகிறது. தேங்காயின் மட்டை, நார், ஓடு ஆகிய மூன்றும் மும்மலங்களைப் போல் உள்ளன. அவை நீங்கினால் உள்ளே தூய பருப்பு உள்ளது. அகங்காரம் உள்ளிட்ட குற்றங்கள் மூன்றும்

நீங்கியவுடன் தூய ஞானம் தோன்றி இறையருளும் கிட்டுகிறது. உயர்ந்த தத்துவங்களை உணர்த்தும் தேங்காய் பிள்ளையார் வழிபாட்டுக்கு உரிய, உகந்த பொருளாகிறது.

5. அருந்ததி படைத்த கொழுக்கட்டை

விநாயகரை வசிஷ்டர் தனது ஆச்ரமத்திற்கு எழுந்தருள வேண்டினார். கணபதி அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று, வசிஷ்டர் ஆச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளினார். அவரது வருகையை அறிந்த வசிஷ்டர் மனைவி அருந்ததி, கணபதிக்கு ஏற்ற புதிய நிவேதனம் ஒன்றைச் செய்ய விரும்பினாள்.

சர்வவியாபியாக எங்கும் நிறைந்த பிள்ளையார் முழுமையான பொருளாவார். அதாவது, பூரணவஸ்துவாக விளங்குபவர். அவரே அண்டத்தின் உள்ளே எங்கும் பூரணமாய் நிறைந்துள்ளார்.

அருந்ததி அண்டத்தை உணர்த்த , மாவினால், 'செப்பு' என்ற மேல் பகுதியைச் செய்தாள். அண்டத்தின் உள்ளே பூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் பிள்ளையாரைக் குறிக்கும் வகையில் இனிப்பான பூரணத்தை, மாவுக்குள் வைத்தாள். அதுவே, மோதகம் என்னும் கொழுக்கட்டை.

அருந்ததி உருவாக்கிய புதிய, இனிய மோதகத்தை, கணபதி மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றார். அன்றுமுதல், இனிய உட்பூரணமும், மிக உயர்ந்த உட்கருத்தும் பொதிந்த கொழுக்கட்டை பிள்ளையார் வழிபாட்டுக்கு உகந்ததாகத் திகழ்கிறது. தமிழகத்துச் சிறப்பு நிவேதனமான மோதகத்தை, கணபதி ஒரு கையில் எப்போதும் தாங்கியுள்ளார்.

6.கணபதி வதைத்த கஜமுகாசுரன்

ஒருமுறை அசுரகுலம் மிகவும் நலிவடைந்தது. அசுரகுரு சுக்கிராச்சாரியர் அக்குலத்திற்குப் புத்துயிர் அளிக்க விரும்பினார். கடுந்தவம் இயற்றிக் கொண்டிருந்த மாகதர் என்ற முனிவரிடம் விபுதை என்ற அசுரகுல அழகியை அனுப்பி வைத்தார்.

விபுதை அரும்பாடுபட்டு, மாகதரைத் தனது மையலில் சிக்க வைத்து ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். யானைமுகத்துடன் தோன்றிய அந்தக் கொடிய அசுரனே, 'கஜமுகாசுரன்' என்று பெயர் பெற்றான்.

சுக்கிராச்சாரியரின் ஆலோசனைப்படி, கஜமுகாசுரன் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் இயற்றினான். தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், ஆயுதங்களாலும் தனக்கு மரணம் ஏற்படக் கூடாது என்று வரம் கேட்டுப் பெற்றான். அவ்வாறு வதைக்கப்பட்டாலும் அழியாமல் இருந்திடவும் வரம் பெற்றுவிட்டான்.

வரங்கள் பலவும் பெற்று வலிமையுடன் திரும்பிய கஜமுகாசுரன் மதங்கபுரம் என்ற மாநகரத்தை உருவாக்கி, அங்கிருந்து அரசு செலுத்தினான். அசுரேந்திரனும் ஆசான் சுக்கிரனும் அவனுக்கு ஆசிகள் வழங்கினர். அவன் அசுரேந்திரன் புதல்வியான விசித்திரகாந்தி என்பவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, பல அசுரர்களைப் பெற்றான்.

கஜமுகாசுரன் காமதேனு, கற்பகமரம், சங்கநிதி, பதுமநிதி ஆகியவற்றைக் கவர்ந்து வந்தான். தேவருலகப் பெண்களையும் கவர்ந்து வந்தான். இந்திரன் முதலான

தேவர்கள் அனைவரையும் துன்புறுத்தத் தொடங்கினான். தேவர்கள் அன்றாடம் தனக்கு முன்னால் தலையில் குட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், காதுகளைப் பிடித்தபடி, குனிந்து எழுந்து வணக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் ஆணையிட்டான். கஜமுகாசுரனுக்கு அஞ்சிய தேவர்கள் அவ்வாறே செய்து வந்தனர்.

பிரமன் முதலானவர்கள் அச்செய்தியை ஈசனிடம் எடுத்துக் கூறினர். கஜமுகாசுரன் தனக்கு கஜமுகனால் மட்டுமே மரணம் ஏற்பட வேண்டும் என்றும் வரம் பெற்றிருந்தான். அதாவது, தனக்குத் தன்னால் மட்டுமே மரணம் ஏற்பட வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தான். அதனால், சிவசக்தி தம்பதியர் பிரணவங்களை நோக்கிய பொழுது, கஜமுகம் (யானைமுகம்) உடைய கணபதியைத் தோற்றுவித்தனர்.

தேவர்கள் மற்றும் முனிவர்களின் துயரைத் துடைக்க, விநாயகர் கஜமுகாசுரனுடன் போரிடப் புறப்பட்டார். அரசியல் முறைப்படி, முதலில் தேவர்களை விடுவிக்க அறிவுறுத்தினார். அவ்வறிவுரை பயனற்றுப் போனதால் போர் தொடங்கியது. கஜமுகாசுரனை ஆயுதங்களால் அழிக்க இயலாது என்பதால், விநாயகர் தனது கொம்பை ஒடித்து அதனால் கஜமுகாசுரனைக் குத்தி வீழ்த்தினார். அவனுடைய குருதி பூமியில் வெள்ளமாய் ஓடி நிலத்தையே சிவப்பாக்கியது.

அந்த இடமே செங்காடு என்று பெயர் பெற்றது. பின்னர் திருச்செங்காட்டங்குடி என்று வழங்கியது. அழிவில்லாத உடலைப் பெற்றவனாகிய கஜமுகாசுரன் பெருச்சாளி உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டான். கணபதி

பெருச்சாளியின் வலிமையை அடக்கி அதன் மீது உலா வந்தார். கஜமுகாசுரனின் ஆணவம் அகன்றது. ஞானம் பிறந்தது. "பெருமானே! என்னைத் தாங்கள் ஊர்தியாக (வாகனமாக) ஏற்று அருள வேண்டும்!" என்றான். அவனுடைய வேண்டுகோளை விநாயகர் ஏற்றார். அன்று முதல் மூலிகம் என்றும் மூஞ்சூறு என்றும் வழங்கும் ஊர்தி அவருக்கு உகந்ததாக விளங்குகிறது.

திருச்செங்காட்டங்குடியில் விநாயகர் சிவலிங்கம் வைத்து வழிபாடுகள் செய்தார். அதனால், அவ்வூரிலுள்ள திருக்கோயில், 'கணபதியீச்சரம்' என அழைக்கப்பட்டது. "கணபதியீச்சரம் காமுறவே" என்று திருஞானசம்பந்தர் இத்திருக்கோயிலைக் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்.

அன்றாடம் தலையில் குட்டிக் கொள்ளும்படி, தேவர்களை, கஜமுகாசுரன் பணித்திருந்தான். அவனுடைய கொடுமைகளிலிருந்து தங்களை விநாயகர் விடுவித்ததால், தேவர்கள் விநாயகரின் முன் தலையில் குட்டிக் கொள்ளும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். நாம் தலையில் குட்டிக் கொள்வதால் நமது நரம்பு மண்டலமும் மூளையும் புத்துணர்ச்சி பெற்றுச் செயற்படுகின்றன என்பது யோக நூல்கள் குறிப்பிடும் கருத்தாகும்.

தேவர்கள் கஜமுகாசுரன் முன்னால், கைகளால் காதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு குனிந்து எழுந்து தோப்புக்கரணம் போட்டனர். பிறகு, பிள்ளையார் முன் அவ்வாறு செய்யத் தொடங்கினர். 'தோர்பி கர்ணம்' என்பது தோப்புக்கரணம் ஆகிவிட்டது. கர்ணத்தை (காதை) கையால் பிடித்துக் கொள்வதே அவ்வாறு குறிப்பிடப் பட்டது. இதுவும் ஓர் உடற்பயிற்சியே.

7.காவிரி தந்த கணபதி

சூரனுக்கு அஞ்சி, பூவுலகம் வந்த இந்திரன் சீர்காழியில் மறைந்து வாழ்ந்தான். இந்திரன் தவறாமல் சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தான். நந்தவனம் ஒன்றை அமைத்தான். மலர்களால் சீர்காழி இறைவனை அர்ச்சித்து வந்தான். அந்த வழிபாட்டிற்கும் இடையூறு நேர்ந்தது. பருவமழை பொய்த்தது. நந்தவனத்தில் இருந்த மலர்ச் செடிகள் வாடின. இந்திரன் சீர்காழியில் இருப்பதை அறிந்த நாரத முனிவர் அங்கு வந்தார். இந்திரன் நந்தவனம் வாடிய செய்தியைக் கூறினான். அதற்கான தீர்வைக் கூறிடும்படி நாரதரிடம் இந்திரன் வேண்டினான்.

“இந்திரனே! நீ, நீர்வளத்தைப் பெற ஒரு வழி சொல்லுகிறேன்; தற்சமயம் அகத்திய முனிவர் குடகில் தங்கியிருக்கிறார்; அவர் ஈசன் தந்த காவிரி என்ற நதியை அணுவுருவாகச் செய்து, தமது கமண்டலத்தில் அடக்கி வைத்துள்ளார்; அந்த நதியைப் பூமியில் பெருகச் செய்தால் அது சீர்காழி வரை பாய்ந்து வரும்; அதற்கான முயற்சியைச் செய்க!” என்றார் நாரதர். “முனிவர் பெருமானே! அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று ஆவலுடன் இந்திரன் வினவினான்.

“முழுமுதற் கடவுளாகிய விநாயகருக்கு உரிய வழிபாடுகளைச் செய்தால், அவர் உனக்கு உதவுவார்!” என்று கூறிச் சென்றார் நாரதர். அதன்படி இந்திரன் கணபதி வழிபாடுகளை மிகவும் சிறப்பாக நிறைவேற்றினான். அவனுக்குக் காட்சியளித்த கணபதியிடம் தனது வேண்டுகோளை முன்வைத்தான்.

விநாயகர் உடனே குடநாட்டிற்குச் சென்றார். குடகுமலையில் குடமுனி அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு அருகில் காவிரியை உள்ளடக்கிய கமண்டலம் இருந்தது.

கணபதி காக்கையின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அகத்தியரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துவிட்டார்! காவிரி அன்னை பெருவெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்தாள்! புகார் வரை பயணித்துக் கடலில் கலந்தாள்! இந்திரனின் நந்தவனம் மீண்டும் தளிர்ந்தது! மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின!

அகத்தியரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்த காகம் மறைந்தது! அங்கு ஓர் அந்தணச் சிறுவன் வடிவத்தில் கணபதி நின்றார்! அகத்தியர் சினத்துடன் அச்சிறுவனின் தலையில் குட்டுவதற்கு முற்பட்டார். ஆனால், சிறுவன் அவரிடம் சிக்கவில்லை! சிறிது நேரம் அகத்தியரை அங்குமிங்கும் ஓடச் செய்தான். பிறகு, தனது உண்மை உருவத்துடன் கணபதி அகத்தியருக்குக் காட்சியளித்தார்.

அகத்தியர் கணபதியை அந்தணச் சிறுவன் என்று கருதித் தலையில் குட்டத் துரத்திச் சென்றார். சிறுவன் கணபதியே என்று அறிந்தவுடன் தனது செயலுக்கு மிகவும் வருந்தினார். அகத்தியர், குட்ட ஓங்கிய கைகளால் தனது தலையில் குட்டிக் கொண்டார். தனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டினார்.

அத்துடன், தான் குட்டிக் கொண்டது போல் கணபதியின் முன் குட்டிக் கொள்ளும் அடியவர்களுக்கு அருள் செய்ய வேண்டுமென வேண்டினார். விநாயகரும் அவ்வாறே அருள் செய்வதாக அகத்தியரிடம் கூறினார். இது கந்தபுராணத்தில் உள்ள காவிரி பற்றிய கதை.

7.அ.கணபதி உணர்த்திய நதிநீர்ப் பங்கீடு

காவிரி நீர் பங்கீடு, கந்தபுராண காலத்திலிருந்து இன்றளவும் கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. சீர்காழி காவிரி டெல்டாவின் கடைகோடிப் பகுதி. அன்று இந்திரனின் நந்தவனம் வாடிற்று! இன்றும் அவ்வப்பொழுது அதே கடை கோடிப் பகுதியில் பயிர்கள் வாடுகின்றன! அன்று காவிரி கமண்டலத்தில் அடைக்கப்பட்டது! இன்று அதே குடநாட்டில் (கர்நாடகத்தில்) உள்ள அணைகளில் அடைக்கப்படுகிறது! இந்திரனைப் போல் தமிழகம் நடுவண் அரசிடம் முறையிடுகிறது!

கணபதி காக்கை வடிவத்துடன் சென்றது குறித்துச் சற்றே சிந்தித்தால் உட்பொருள் விளங்கும். காக்கை பகிர்ந்து உண்ணும் இயல்புடையது. "காக்கை கரவாது கரைந்து உண்ணும்" என்றார் திருவள்ளுவர்.

"காக்கை கிடைத்ததைத் தன்னினத்துடன் பகிர்ந்து உண்கிறதே! பகுத்தறிவு படைத்த மனித இனமே! அந்த நல்லியல்பைக் கற்றுக்கொள்! " என்று உணர்த்தவே விநாயகர் காக்கையாகச் சென்று கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்தார் என்று உணர்ந்து உரியவர்கள் செயற்பட்டால் நதிநீர்ப் பங்கீடு நன்றாகவே நடைபெறும்.

கடைகோடிப் பகுதிக்குக் காவிரிநீர் கிடைப்பதற்கு இந்திரன் அப்பம், அவல், பொரி முதலியவற்றைப் படைத்து விநாயகருக்குச் சிறப்பு வழிபாடுகள் செய்தான். அதுமுதல், பிள்ளையார் பூஜைக்கு அவல், பொரி முதலிய பொருட்கள் உகந்ததாக விளங்குகின்றன.

8.திருமுறைகளில் விநாயகர்

குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரிய கடவுளாகவும், சிவபெருமானின் மைந்தனாகவும் சங்க இலக்கியங்கள் முருகனைக் குறிப்பிடுகின்றன. கணபதியைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறவில்லை. வெள்ளெருக்கிலையார் என்ற பெயருடைய சங்கப்புலவர் ஒருவர் இருந்தார் என்றும், வெள்ளெருக்கை விரும்பும் விநாயகரின் பெயரை அவருக்குச் சூட்டியிருக்கக் கூடும் என்றும் டாக்டர் டி.செல்வராஜ் அவர்கள், 'இலக்கியத்தில் விநாயகர்' என்ற ஆராய்ச்சி நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியமான மணிமேகலையில்,

**அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது
கரகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை**

என்று கணபதி, அகத்தியரின் கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியைக் கவிழ்த்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, அதற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முன்பிருந்தே தமிழக மக்கள் விநாயகரை அறிந்திருந்தனர் என்பதை உணரலாம்.

பாசம், அங்குசம் இல்லாமல் இரண்டு கைகளுடன், வலம்புரி விநாயகராகக் காட்சி தரும் பிள்ளையார்பட்டி விநாயகரே தமிழகத்தின் முதல் விநாயகர் ஆவார். குடைவரைக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிள்ளையார்பட்டி விநாயகர், கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து.

“ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை” என்று திருமூலர் தமது திருமந்திரத்தில் கணபதி காப்புச் செய்யுள் இயற்றியுள்ளார். அவருக்குப் பிறகே தமிழ்ப் புலவர்கள் ‘கணபதி காப்பு’ பாடும் மரபை மேற்கொண்டனர் என்பர்.

ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தில் வாழ்ந்த தேவார மூவரும் சிவபெருமானைத் தவிர வேறு கடவுளரைத் தனியே பாடவில்லை. அம்பிகையைப் பற்றிப் பல இடங்களிலும், கணபதி மற்றும் முருகன் குறித்துச் சிற்சில இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி, கணபதியின் அருள் பெற்று, அவரிடமே கல்வி கற்று உயர்ந்தவர். அவர் திருமுறைகளைத் தொகுத்தளித்தார்.

தமிழகத்தில் கணபதி வழிபாடு சைவத்தின் ஓர் அங்கமே. ஆதலால், நம்பியாண்டார் நம்பி, பதினோராம் திருமுறையில் விநாயகர் தொடர்பான மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை, மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை, திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை ஆகிய நூல்களையும் சேர்த்துள்ளார்.

சில ஊர்களின் தல வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலிருந்தே விநாயகர், நால்வர் பெருமக்களுக்கு அருளிய செய்திகளை அறிகிறோம். செவிவழிச் செய்திகளும் சில சுவையான தகவல்களை அளிக்கின்றன.

அவ்வகையில், விநாயகர் திருஞானசம்பந்தருக்கு உதவிய செய்திகள் பலவும் உள்ளன.

அ.சம்பந்தருக்கு வழிகாட்டிய கணபதி

அகத்தியர் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து சிவபூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். வான் வழியே செல்லும் தேர் ஒன்றை வைத்திருந்த மன்னனால் அகத்தியரைக் கடந்து செல்ல இயலவில்லை. அவனுடைய தேர் கீழே தரையில் அழுந்திவிட்டது. அந்த மன்னனை ஊர்த்துவரதன் என்று அழைத்தனர். விண்ணில் செல்லும் தேரை உடையவன் என்பது அதன் பொருள். தேர் அழுந்திய அந்தத் தலமே திருஅழுந்தூர் என்று அழைக்கப்பட்டது. தற்காலத்தில் தேரழுந்தூர் என்று வழங்கி வருகிறது. இங்குக் கம்பர் பிறந்தார் என்பதை அனைவரும் அறிவர்.

ஞானசம்பந்தரின் காலத்தில் இவ்வூர், 'அழுந்தை' என்று அழைக்கப்பட்டது. அழுந்தை எழுந்தருளிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கத் திருஞானசம்பந்தர் வந்தார். அவருக்குச் சிவாலயம் இருக்குமிடத்திற்குச் செல்லும் வழியை, ஊர் எல்லையிலிருந்து எடுத்துக் கூறியவர் அவ்வூர் விநாயகர்தான். ஆதலால், தேரழுந்தூர் விநாயகர், 'வழிகாட்டி விநாயகர்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஆ.செவிசாய்த்த கணபதி

திருச்சி மாவட்டத்தில் லால்குடிக்கு அருகில் அன்பில் என்ற திருத்தலம் உள்ளது. இங்குள்ள ஈசன் திருக்கோயிலை, 'அன்பில் ஆலந்துறை' என்று தேவாரம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இத்திருத்தலத்திற்கு ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளினார். ஆலந்துறை அமர்ந்த ஈசன் மீது பதிகம் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அதே நேரத்தில் அங்கிருந்த வேதியர்கள் சிலர் உரத்த குரலில் வேதம் ஓதிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஈசனின் திருக்கரம் விநாயகர் சன்னதி வரை நீண்டு வந்தது! “கணபதி! குழந்தை ஞானசம்பந்தன் பதிகம் பாடுகிறான்! நீ அதனைக் கேட்காமல் ஏன் வாளாவிருக்கிறாய்?” என்று கூறியபடி ஈசனின் கரம் மூத்தபிள்ளையின் காதைப் பிடித்துத் திருகியது!

உடனே விநாயகர் சுவாமி சன்னதியின் பக்கமாகத் திரும்பி, தனது செவியைச் சாய்த்து, திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களைக் கேட்டார். அன்று முதல் அந்த விநாயகர், ‘செவிசாய்த்த விநாயகர்’ என்று பெயர் பெற்றார். சிவபெருமான் விநாயகரை, சம்பந்தரின் தமிழ்ப் பாடலைக் கேட்கச் செய்ததுடன், ஒருவர் வழிபாடு மற்றொருவர் வழிபாட்டுக்கு இடையூறாக இருத்தல் கூடாது என்ற கருத்தையும் கணபதியைக் கடிந்து கொண்ட குறிப்பால் உணர்த்தியருளினான்.

அன்பில் திருத்தலம் கொள்ளிட ஆற்றின் கரையில் அமைந்துள்ளது. திருஞானசம்பந்தர் இங்கு வந்தபொழுது கொள்ளிடத்தில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டதால் ஆற்றின் அக்கரையிலிருந்தே சம்பந்தர் பதிகம் பாடினார் எனவும், அதனைக் கணபதி செவியைச் சாய்த்துக் கேட்டார் எனவும் கூறுவர்.

இ.படிக்காசு விநாயகர்

சம்பந்தரும், நாவுக்கரசரும் திருவீழிமிழலையில் தங்கியிருந்தபொழுது அப்பகுதியில் கடும் பஞ்சம் நிலவியது. இருவரும் மக்களுக்காகப் பஞ்ச நிவாரணப்

பணிகளை மேற்கொள்ள விரும்பினர். அதற்கும் இறைவன் உதவியையே நாடினர். இறைவனும், நாள்தோறும் இருவருக்கும் தலா ஒரு பொற்காசை அளித்தான். சிவபெருமான் ஒரு பீடத்தின் மீது பொற்காசை வைத்தருளினான்.

அவற்றைக் கொண்டு இருவரும் சாதிமத வேறுபாடு பாராமல் அப்பகுதி மக்களுக்கு உணவு அளித்தனர். அப்பரும், சம்பந்தரும் தனிப்பட்ட ஆசைகள் அற்றவர்கள். பொற்காசுகளைத் தங்களிடம் வைத்துக் கொள்ள விரும்பாதவர்கள். அவர்களுக்கு அன்றாடம் அவற்றை இறைவன் அளிக்க வேண்டி இருந்தது.

ஈசனின் கருவூலமாகிய மூலபண்டாரத்திலிருந்து பொற்காசுகளை எடுத்து வழங்கும் பொறுப்பும், நிவாரணப் பணிகள் தடையின்றி நடைபெற்றிட உதவும் மேற்பார்வைப் பொறுப்பும் விநாயகரிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன. அக்காரணத்தால் திருவீழிமிழலை விநாயகர், 'படிக்காசு விநாயகர்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

அண்மைக்கால இயற்கைச் சீற்றங்களால் பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு, தகுந்த மேற்பார்வையுடன் நிவாரணம் வழங்கப்பட, பலரும் வலியுறுத்திய செய்தி இங்குச் சிந்தித்தற்குரியது!

ஈ.கணபதி என்னும் களிறு

பிற சமயத்தவர்களின் நெருக்குதலால் மகேந்திர பல்லவன் திருநாவுக்கரசருக்குப் பல கொடுமைகளைச் செய்தான். நீற்றறையில் அடைத்தான். நஞ்சு கலந்த

உணவைக் கொடுத்தான். கல்லுடன் பிணைத்துக் கடலில் போட்டான். அப்பர் பெருமான், "நற்றுணை ஆவது நமச்சிவாயவே!" என்று பாடித் தீங்கின்றி மீண்டார்.

மகேந்திர பல்லவனின் அத்தகைய கொலை முயற்சிகளில் ஒன்றுதான் அப்பர் பெருமானைத் தாக்கிட யானையை ஏவிய செய்கை! யானை அப்பரை நெருங்கி வந்தது. அந்த யானை திருநாவுக்கரசருக்கு ஈசனின் மூத்த பிள்ளையை நினைவுபடுத்தியது.

பலபல காமத்தராகிப் பதைத்தெழுவார் மனத்துள்ளே
கலமல கிட்டுத் திரியுங் கணபதி என்னும் களிறும்
வலமேந்து இரண்டு சுடரும் வான் கயிலாய மலையும்
நலமார் கடிலப் புனலும் உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்

அஞ்சுவது யாதொன்று மில்லை
அஞ்சவருவது மில்லை.

பற்பல ஆசைகளால் பதைபதைப்பு எய்துபவர்களின் மனத்தில் சஞ்சலத்தை உண்டாக்கும் கணபதி என்ற ஆண்யானையும், உலகை வலம் வரும் - சூரிய சந்திரர்களாகிய இரண்டு சுடர்களும், திருக்கயிலையும், நலஞ்சேர்ந்த கடிலநதியின் நீரும் ஆகியவற்றைத் தனக்கு உரிமையாக உடைய சிவபெருமானின் அடியவர்கள் நாங்கள். நாங்கள் எதனைக் கண்டும் அஞ்சுவதில்லை. நாம் அஞ்சும் வகையில் வருவதும் ஏதும் இல்லை.

தன்னை மிதித்துக் கொல்ல வந்த யானையைக் கண்ட நாவுக்கரசர் இவ்வாறு கூறினார். அப்போது பல்லவன் ஏவிய கொலைக் களிறு அப்பர் பெருமானுக்கு, கணபதியாகத் தோன்றியது!

யானை அப்பரின் அருகில் வந்தவுடன் துதிக்கையை நீட்டி ஆசீர்வதித்துச் சென்றுவிட்டது! ஆம்! வந்தது கொலைக் களிறு அல்ல. கணபதி என்னும் களிறே!

அப்பர் இப்பாடலில், 'கணபதி என்னும் களிறு' என்று குறிப்பிடுவதால் யானை வடிவமுடைய விநாயகர் வழிபாடு வாதாபி படையெடுப்பிற்கு முன்னரே இருந்தது என்பதை அறிய ஒரு சான்றாக அமைகிறது.

எவ்வாறெனில், நரசிம்ம பல்லவன் சாளுக்கிய மன்னனான புலிகேசியுடன் போர் தொடுத்தான். திருச்செங்காட்டங்குடியைச் சேர்ந்த பரஞ்சோதியார் (இவரே சிறுத்தொண்ட நாயனார்) பல்லவப் படைக்குத் தலைமையேற்றுச் சென்றார். புலிகேசியைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்து வாகை சூடித் திரும்பினார். பகையரசன் நாட்டிலிருந்து அவர் கொணர்ந்தவற்றுள், 'வாதாபி கணபதியும்' ஒன்று என்ற கருத்துக்கு இலக்கிய-வரலாற்று ஆதாரங்கள் இல்லை என்கிறார் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் ச.தண்டபாணி தேசிகர்.

பன்மணியும் நிதிக்குவையும்
பகட்டினம் பரித்தொகையும்
இன்னின எண்ணில கவர்ந்தே
இகலரசன் கொணர்ந்தார்.

(பகட்டினம்-யானைகள், பரித்தொகை-குதிரைகள்)

பரஞ்சோதியார் கொணர்ந்த பொருட்களைப் பட்டியலிட்டுக் கூறும் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணப் பாடல் வாதாபி கணபதியைக் குறிப்பிடவில்லை.

நரசிம்ம பல்லவனுக்கு முன்னால் அரசாண்ட அவனது தந்தை மகேந்திர பல்லவனின் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் அப்பர் கொடுமைகளுக்கு உள்ளானார். அப்போதே, அதாவது, நரசிம்ம பல்லவனுக்கு முந்தைய ஆட்சிக் காலத்தில் அப்பர், “கணபதி என்னும் களிறு” குறித்துப் பாடியுள்ளார். இவற்றை, கேரளப் பல்கலைக்கழக ஆய்வேடு ஒன்றில் பி.ஜெயா என்பவர் எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளார். அந்த ஆய்வேடு, ‘விநாயகர் வழிபாடு’ என்ற தலைப்பில் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

உ.மாற்றுவரைத்த விநாயகர்

சிவபெருமானிடம் ஞானசம்பந்தர், தந்தை-மகன் போன்ற அணுகுமுறையில் பழகினார். அதாவது, உரிமை, பணிவு, பாசம், மரியாதை ஆகியவை கலந்த பக்தியைக் கொண்டிருந்தார். இந்த அணுகுமுறையை, ‘சத்புத்ர மார்க்கம்’ என்பர். ‘தாச மார்க்கம்’ என்பது பக்தன் இறைவனுக்குத் தொண்டனாக இருந்து பணியாற்றும் நெறியாகும். திருநாவுக்கரசர் ஈசனிடம் அம்முறையில் பக்தி செலுத்தினார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இறைவனுடன் நட்பு முறையில் பழகினார். வைணவத்தில் அர்ச்சுனன் கண்ணனிடம் அத்தகைய முறையில் பக்தி செலுத்தினான். ‘சுகா’ என்றால் நண்பன் என்று பொருள். ஆகவே, இந்த அணுகுமுறையை, ‘சுகமார்க்கம்’ என்றனர். இறைவன் திருவாரூரில் சுந்தரரிடம், “யான் என்னை உனக்குத் தோழனாகத் தந்தேன்” என்று கூறியருளினான்.

சுந்தரர் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரை மணந்த செய்தியை அறிந்த பரவை நாச்சியார் அவரிடம் சினம் கொண்டு ஊடினார். அவ்வூடலைத் தீர்த்து வைக்கச் சிவபெருமானே பரவை மனைக்குத் தூதாகச் சென்றான். அத்தகைய நட்புரிமையில் பழகிய ஈசனிடம் தான் வேண்டியதைக் கேட்டுப் பெற்று வந்தார் சுந்தரர்.

பரவை நாச்சியாரும் சிவபக்தியில் சிறந்தவராக விளங்கினார். திருவிழாக் காலங்களில் திருவாரூரில் அடியவர்க்கு அமுதளித்தல் போன்ற சிவத்தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார். குண்டையூர்க்கிழார் என்பவர் பெரிய நெற்குவியலைச் சுந்தரருக்கு அளித்தார். சிவபூதங்கள் அந்த நெற்குவியலை, பரவையார் வசித்து வந்த தெருவில் கொணர்ந்து கொட்டியிருந்தன.

பரவையார் அந்த நெற்குவியலைத் தனக்கென வைத்துக் கொள்ளாமல் ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்பும் குவிந்துள்ள நெல்லை, அந்தந்த வீட்டிலுள்ளோர் எடுத்துக்கொள்ளக் கூறினார். அத்தகைய தாராள மனம் படைத்தவர் பரவையார்.

தற்காலத்தில் விருத்தாசலம் என வழங்கிவரும் திருமுதுகுன்றத்தில் சுந்தரர் இருந்த பொழுது அவருக்குத் திருவாரூரில் நிகழ்விருந்த பங்குனிப் பெருவிழாவும், அவ்விழாவின் போது பரவையார் செய்யும் சிவத் தொண்டுகளும் நினைவிற்கு வந்தன.

அதற்கான பொருளுதவியைப் பழமலை ஈசனிடம் வேண்டினார் சுந்தரர். ஈசனிடம் பன்னிரெண்டாயிரம் பொற்காசுகள் கேட்டார் சுந்தரர். அவ்வாறே கொடுத்தருளினான் ஈசன்.

பல தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனைப் பாடும் பணிக்கிடையே பன்னிரெண்டாயிரம் பொற்காசுகளை எவ்வாறு சுமந்து செல்ல இயலும்? "பழமலை நாதனே! இந்தப் பொற்காசு மூட்டைகளை நான் இங்கு ஓடும் மணிமுத்தா நதியில் போட்டுவிடுகிறேன்! பின்னால், திருவாரூர் கமலாலயக் குளத்தில் எடுத்துக்கொள்கிறேன்! அதற்கு ஈசனே! நீதான் அருள் புரிய வேண்டும்!" என்று வேண்டினார் சுந்தரர். பழமலை ஈசனும் "அவ்வாறே செய்திடுக!" என்றான்.

"பெருமானே! மற்றும் ஒரு வேண்டுகோள்!" என்றார் சுந்தரர். "என்ன தோழரே! நான் வேறு என்ன செய்யவேண்டும்?" என்றான் ஈசன்.

"எம்பெருமானே! நீர் மாயைகளில் வல்லவர். இங்கு அளித்த அதே உயர்ந்த மாற்று உடைய பொற்காசுகளையே திருவாரூரில் கொடுப்பீர்கள் என்பது என்ன உறுதி? அங்கு மாற்றுக் குறைந்த பொன்னை நீர் கொடுத்து என்னை ஏமாற்றலாம் அல்லவா?" என்று வினவினார் சுந்தரர்.

"அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" பழமலைப் பெருமான் வினவினான். "இப்பொற்காசுகளில் ஒன்றை நான் என்னுடன் வைத்துக் கொள்கிறேன்! திருவாரூரில் மற்றக் காசுகள் கிடைத்ததும் அவற்றின் மாற்றை, இதனுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உறுதி செய்துகொள்கிறேன்!" என்றார் சுந்தரர். "அப்படியே செய்க!" என்றான் ஈசன். சுந்தரர் ஒரு பொற்காசை எடுத்துத் தன் வேட்டித் தலைப்பில் முடித்து வைத்துக்கொண்டார்.

சில நாட்கள் கழித்துச் சுந்தரர் திருவாரூர் திரும்பினார். பழமலை நாதன் கொடுத்த பொற்காசுகளைக் கமலாலயக் குளத்திலிருந்து எடுத்துத் தருவதாகக் கூறிப் பரவையாரை அழைத்துச் சென்றார். குளத்தில் இறங்கித் தேடினார். அவை கிடைக்கவில்லை! “ஆற்றில் போட்டுக் குளத்தில் தேடும்” சுந்தரரின் அறியாமையை எண்ணிப் பரவையாரும் பிறரும் நகைத்தனர்! சுந்தரர், “பொன்செய்த மேனியர்!” என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடி நிறைவு செய்தார். பொற்காசு மூட்டைகள் கிடைத்தன! அவற்றைப் படிக்கட்டுகளில் எடுத்து அடுக்கினார்.

அந்த நேரத்தில் இறைவனின் ஆணைப்படி ஒரு பொற்கொல்லர் அங்கு நின்றார்! கையில் மாற்று உரைக்கும் கல்லுடன் நின்ற பொற்கொல்லரிடம், தான் ஆடையில் முடித்து வைத்திருந்த பொற்காசைக் கொடுத்தார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். மூட்டைகளில் இருக்கும் பொற்காசுகள் அதே மாற்றுடன் உள்ளனவா என்று உரைத்து உறுதி செய்யச் சொன்னார். பொற்கொல்லர் அவற்றை உரைத்துப் பார்த்து, அவை அனைத்தும் சுந்தரர் வைத்திருந்த காசை ஒத்த மாற்று உடையவை என்று உறுதி செய்தார். பொற்கொல்லருக்கு உரிய கூலியைக் கொடுக்க முற்பட்டார் சுந்தரர். ஆனால், பொற்கொல்லர் மாயமாக மறைந்துவிட்டார்!

“சிவபெருமானின் ஆணையின் வண்ணம் யாமே மாற்று உரைக்க வந்தோம்!” என்று கூறியபடி, சுந்தரருக்கு விநாயகர் காட்சி அருளினார்! கமலாலயக் குளத்தின் கிழக்குக்கரையின் வடக்கு மூலையில் இன்றும் நாம் மாற்றுவரைத் தரிசிக்கலாம்.

ஊ.பொற்காசு விநாயகர்

நன்னிலத்திலிருந்து நாகூர் வழியே நாகைக்குச் செல்லும் வழித்தடத்தில் திருப்புகலூர் என்ற திருத்தலம் உள்ளது. அகழியுடன் அமைந்த பெரிய திருக்கோயில். திருநாவுக்கரசர் இத்தலத்தில் பலநாட்கள் தங்கி உழவாரம் செய்து வந்தார். அப்பர் முக்தி எய்திய திருத்தலமும் திருப்புகலூர்தான்.

சுந்தரர் இத்தலத்துக்கு வந்து தரிசனம் செய்தார். பதிகம் பாடினார். இரவில் திருக்கோயிலிலேயே தங்க நேர்ந்தது. அப்போது திருப்புகலூர் திருக்கோயிலில் திருப்பணிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆங்காங்கே, செங்கற்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நரசிங்க முனையரையர் என்ற சிற்றரசரின் அரண்மனையில் வளர்ந்தவர் சுந்தரர். பரவையார் மாளிகையில் பஞ்சணையில் துயின்றவர். என்றாலும், இடத்திற்கு ஏற்ப அனுசரித்துக் கொள்ளும் இயல்பு சுந்தரரிடம் இருந்தது.

சுந்தரர் செங்கற்களையே தலைக்கு அணையாக வைத்துக் கொண்டு, தரையில் படுத்து உறங்கினார். காலையில் கண்விழித்துப் பார்த்தபொழுது, செங்கற்கள் பொற்கட்டிகளாக மாறியிருந்தன! பொன்னும் மெய்ப் பொருளும் தருபவனாகிய சிவபெருமான் செங்கற்களைப் பொற்கட்டிகளாக மாற்றி, தன் தோழருக்கு வழங்கினான். புகலூர் பெருமானிடம் விடை பெற்று, சுந்தரர் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். திருப்பனையூர் என்ற திருத்தலத்தை அடைந்தார்.

திருவாரூரில் மாற்றுகரைத்துப் பார்த்தது போல் திருப்பனையூரிலும் செய்தார் சுந்தரர். திருப்பனையூர் விநாயகர், செங்கற்கள் உண்மையிலேயே உயர்ந்த மாற்றுடைய பொன்னாக மாறியிருந்ததை உறுதி செய்து அருளினார். ஆகவே, திருப்பனையூர் கணபதி, 'பொற்காசு விநாயகர்' என்று பெயர் பெற்றார். திருப்பனையூர் தலவரலாறு இவ்வரலாற்றைக் கூறுகிறது.

சுந்தரர் எங்குப் படுத்தால் என்ன? எவ்வாறு உறங்கினால் என்ன? இச்செய்திகளைச் சேக்கிழார் தமது பெரியபுராணத்தில் ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்?

கிராமங்களில் விசாலமான வீடுகளில் வசிக்கும் இளைஞர்கள் வேலைவாய்ப்புத் தேடி, வளைகுடா நாடுகளுக்குச் செல்கின்றனர். அவர்களில் பலர், அந்நாடுகளில் தங்கள் உடைமைகளை மரத்தடியில் வைக்கின்றனர். பணியை முடித்துத் திரும்பி, இரவில் மரத்தடியிலேயே படுத்து உறங்குகின்றனர்.

சில ஆண்டுகள் கழித்துத் தாயகம் திரும்பும் பொழுது, அவர்கள் வளமான வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பணத்துடன் திரும்புகின்றனர். தங்களைச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொண்டு உழைப்பவர் வாழ்வில் வளம் பெறுகின்றனர். 'அடாப்டபிலிட்டி' எனப்படும் அனுசரிப்புத் தன்மையால் அவர்கள் வாழ்வில் வெற்றியடைகின்றனர். சுந்தரர் இத்தகைய அணுகுமுறையால் பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் பெற்று வாழ்ந்தார். அத்தகைய வழிகாட்டுதலை நமக்கு உணர்த்தவே, செங்கல் தலையணை வரலாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எ.கை காட்டிய கணபதி

திருநாட்டியத்தான்குடி, கோட்புலி நாயனார் அவதரித்த திருத்தலமாகும். இத்திருத்தலத்திற்குச் சுந்தரர் வந்தபொழுது, விநாயகர் அவருக்குக் கையை நீட்டி, திருக்கோயில் இருக்குமிடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார். ஆதலால், இவ்வூர் கணபதி, 'கை காட்டிய விநாயகர்' என்று பெயர் பெற்றார்.

ஏ.ஓலமிட்ட விநாயகர்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சுந்தரரின் அழைப்பை ஏற்றுத் திருவாரூருக்கு வந்திருந்தார். நண்பர்கள் இருவரும் சோழநாட்டுத் திருத்தலங்களை தரிசித்தனர். சுந்தரரும் சேரமானும் திருவையாற்றுக்குச் சென்றனர். அப்போது காவிரியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. நாயன்மார்கள் இருவரும் செய்வதறியாது வருந்தினர்.

அப்போது விநாயகர் உரக்க ஒலியெழுப்பினார். அதாவது, ஓலமிட்டார். அவருடைய ஓலத்தைக் கேட்ட காவிரி அன்னை நாயன்மார்களுக்கு வழிவிடத் தீர்மானித்தாள். காவிரியின் நீர்ப்பெருக்கு இடையில் பிளவுபட்டது. மேற்குத் திசையிலிருந்து வந்த வெள்ளம் அப்படியே நின்றது! கிழக்கே இருந்த வெள்ளம் தொடர்ந்து ஓடியது. நடுவே கிடைத்த வழியில் சுந்தரரும் சேரமான் பெருமானும் நடந்து சென்று ஐயாறப்பனை தரிசித்தனர். அவர்களுக்கு ஓலமிட்டு உதவியதால் திருவையாற்று விநாயகர் ஓலமிட்ட விநாயகர் என்று பெயர் பெற்றார்.

ஐ.கூப்பிடு விநாயகர்

திருஅஞ்சைக்களத்திற்கு வடக்கே கொடுங்கோளூர் உள்ளது. கொடுங்கோளூர் பகவதி அம்மன் கோயில் மிகவும் பிரபலமானது. கொடுங்கோளூரை அக்காலத்தில் 'மாகோதை' என்று அழைத்தனர். மாகோதைப் பகுதியைச் சேர மன்னர்கள் அரசாண்டு வந்தனர். அச்சேர மரபில் தோன்றியவர்தான் சேரமான் பெருமாள் நாயனார்.

சுந்தரர், சேரமான் பெருமானின் அழைப்பை ஏற்றுச் சேரநாட்டு மாகோதைக்குச் சென்றார். சுந்தரரை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தார் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். சுந்தரர் திருவாரூர் திரும்பும்பொழுது, அவருக்குச் சேரமான் பொன்னும் பொருளும் பிறவும் கொடுத்தார்.

சுந்தரர் சேரநாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு, கொங்கு நாட்டின் வழியாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். திருமுருகன் பூண்டி என்ற இடத்தில், சிவகணங்கள் வேடர் உருவத்தில் வந்து, பொன்னையும் பொருளையும் கவர்ந்து சென்றன. சுந்தரர் களவு குறித்து, திருமுருகன் பூண்டி ஈசனிடம் முறையிட்டார்.

அப்போது அவ்வூர் தலவிநாயகர் சுந்தரரைக் கூப்பிட்டு, சிவகணங்கள் மறைத்து வைத்திருந்த பொன்னையும் பொருளையும் காட்டியருளினார். பிறகு சுந்தரர் மகிழ்ச்சியுடன் இறைவனை தரிசித்துவிட்டு, திருவாரூர் திரும்பினார். களவுபோன பொன்னையும் பொருளையும் காட்ட, சுந்தரரைக் கூப்பிட்டதால், அவரை, 'கூப்பிடு விநாயகர்' என்றனர்.

ஓ.வெயில் காத்த விநாயகர்

“அனைத்தும் இறைவன் திருவருளே” என்று எண்ணி அனைத்தையும் அவனிடம் ஒப்படைத்து நிற்கும் நெறி, ‘ஞான மார்க்கம்’ எனப்படும். அப்படி இருப்பவர்களை இறைவன் தவறாது காப்பாற்றுகிறான். தமிழ்நாட்டில் மாணிக்கவாசகரும், ஆந்திரத்தில் பத்ராசல இராமதாசரும் அவ்வாறு வாழ்ந்து காட்டியவர்கள்.

தமிழின் சுவையில் வெளிநாட்டவர்களையும் சொக்கவைத்த அருள்நூல் மணிவாசகரின் திருவாசகம். ஐம்பத்தோரு பதிகங்களைக் கொண்ட திருவாசகத்தில் கணபதியைப் பற்றிய செய்திகள் இல்லை.

கடவுள்மா முனிவர் என்பவர் வாதவூரடிகளின் வரலாற்றைப் பாடியுள்ளார். அந்த நூலிலும் மாணிக்க வாசகருக்கு விநாயகரோடு இருந்த தொடர்பு எதுவும் கூறப்படவில்லை. ஆவுடையார்கோயில் பெருமையைக் கூறுமிடத்தில் காஞ்சி மகாசுவாமிகள் ஒரு செய்தியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

திருப்பெருந்துறை என்ற ஆவுடையார்கோயிலில் உள்ள வெயில் காத்த விநாயகர்தான் ஆவுடையார்கோயில் என்ற திருக்கோயில் தோன்ற மூலகாரணமானவர் என மகாசுவாமிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் அடங்கியுள்ளது ஆவுடையார்கோயில். சுகுணபாண்டியன் என்ற அரசனின் காலத்தில் வேதியர்களுக்கு மானியமாக வழங்கியிருந்த நிலத்தை, கௌமார பாண்டியனிடம் சிற்றரசனாக இருந்த

உலுண்டாகூன் வலியப் பறித்துக் கொண்டான். வேதியர்கள் கௌமார பாண்டியனிடம் சென்று முறையிட்டனர். விசாரிக்க வந்த பாண்டியன் அந்த நிலப்பகுதி வேதியர்களின் நிலம் என்பதற்குத் தகுந்த ஆதாரத்தைக் காட்டச் சொன்னான். தங்களுக்கு மானியமாக அளித்திருந்த நிலத்தில் எங்கே தோண்டினாலும் உடனே நீர் ஊற்றெடுக்கும் என்றனர் வேதியர்கள். மன்னன் தோண்டிப் பார்த்த இடத்தில் நீர் ஊற்றெடுத்து அது பெருந்துறை ஆயிற்று! அந்தத்தலமே திருப்பெருந்துறை என்று பெயர் பெற்றது.

வாதவூர் அடிகள் திருப்பெருந்துறை வந்து, குருந்த மரத்தின் அடியில் ஈசனைக் கண்டு, அவனிடம் உபதேசம் பெற்று மணிவாசகர் ஆனார். அவர் ஒரு சத்திரத்தில் படுத்திருந்த பொழுது அவருடைய கனவில் விநாயகர் தோன்றினார். அவருக்கு அருவ-உருவ-அருவுருவ வடிவங்களை விளக்கி உரைத்தார்.

சிவலிங்கத்தின் அடிப்பகுதியை ஆவுடையார் என்றும், மேற்பகுதியை, 'பாணம்'. என்றும் கூறுவர். பாணம் இல்லாமல் அருவத்தை உணர்த்தும் ஆவுடையார் பகுதியைமட்டும் உடைய திருக்கோயிலை அமைத்துத் திருப்பணிகள் செய்தார் மணிவாசகர். அதன் பிறகு திருப்பெருந்துறை ஆவுடையார்கோயில் ஆயிற்று.

வெய்யிலின் வெப்பத்திலிருந்து காத்தவர் திருப்பெருந்துறை விநாயகர். வெய்யில் என்பது நாம் அன்றாடம் அனுபவிக்கும் துன்பமே. துன்பம் என்ற வெய்யிலின் வெப்பத்தால் வாடாமல் நம்மைக் காக்கும் கணபதியை, வெய்யில் காத்த விநாயகர் என்றனர்.

ஓ.கொட்டுத் தவிர்த்த விநாயகர்

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்ற இரண்டு இசைத்தமிழ்த் தோத்திரங்களைப் பாடியருளிய ஒன்பது அருளாளர்களில் ஒருவர் திருமானிகைத் தேவர்.

திருமானிகைத் தேவர், கருவூர்த் தேவர் ஆகிய இருவரும் போகநாதரிடம் உபதேசம் பெற்ற சீடர்கள். சைவவேளாள மரபினராகிய திருமானிகைத் தேவரின் முன்னோர்கள் பெரிய மானிகை போன்ற மடத்தில் வாழ்ந்தனர். அங்குத் தோன்றிய அருளாளரை, திருமானிகைத் தேவர் என்று அழைத்தனர்.

திருமானிகைத் தேவர் ஒரு நாள் காவிரியில் நீராடி, சிவபூஜைக்கான மலர்களையும், திருமஞ்சனத்திற்கான புனித நீர்க் குடத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, மடத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தார். அவர் வந்துகொண்டிருந்த குறுகிய சாலையில் சுவணர்வலம் எதிர்ப்பட்டது.

சிவவழிபாட்டுக்கான பொருட்களின் புனிதத்திற்கு ஊறு விளைவதை விரும்பாத திருமானிகைத் தேவர், மலர்களையும் மஞ்சனநீர்க் குடத்தையும் வானவெளியில் உயரத்தில் வீசினார். அவை அந்தரத்தில் நின்றன. சுடலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சுவத்தை எழுந்து நடக்கச் செய்ய, அருகில் கோயில்கொண்டிருந்த விநாயகரை வேண்டினார். விநாயகர் அருளால் இறந்த உடல் உயிர் பெற்று, சுடலை வரை நடந்தே சென்றது. சாவுப்பறைக் கொட்டைத் தவிர்த்ததால் அந்த விநாயகர், 'கொட்டுத் தவிர்த்த கணபதி' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஓள.சேந்தனாரைச் சிறை மீட்ட விநாயகர்

பட்டினத்தாரிடம் கணக்கராகப் பணியாற்றியவர் சேந்தனார். திருவெண்காட்டிற்கு அருகிலுள்ள நாங்கூரில் தோன்றியவர். ஒரே நாளில் அனைத்தையும் துறந்துவிட்ட பட்டினத்தார், தமது செல்வங்களை ஏழை, எளிய மக்களுக்கு வழங்கும் பொறுப்பைச் சேந்தனாரிடம் அளித்திருந்தார். சேந்தனார், பட்டினத்தாரின் கருவூலத்தை மக்களுக்காகத் திறந்துவிட்டார். அவரவர் தேவையானதை எடுத்துச் சென்றனர்.

அதனால் ஏமாற்றம் அடைந்த பட்டினத்தாரின் சுற்றத்தார், சோழப் பேரரசனிடம் முறையிட்டனர். சோழன் சேந்தனாரைச் சிறையில் அடைத்தான். அதற்கிடையில் பட்டினத்தார், திருவெண்காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

அப்போது அங்கு ஒரு சிறுவனைக் கண்டார் பட்டினத்தார். கிழிந்த ஆடையும், ஒட்டிய வயிறும் உடைய அச்சிறுவன் பட்டினத்தாரை வணங்கினான். "சுவாமி! என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் தங்கள் கணக்கர் சேந்தனாரின் மகன்!" என்றான் சிறுவன்.

பட்டினத்தார் தமது கணக்கர் சேந்தனாருக்கு மாதம் மூவாயிரம் பொற்காசுகள் ஊதியமாக அளித்து வந்தார். அவருடைய மகன் வறுமையில் வாடுவதைக் கண்ட பட்டினத்தார் பெரிதும் வியந்தார்.

"எனது தந்தை, தங்கள் கருவூலத்தை மக்களுக்குத் திறந்து விட்டதால் ஏமாற்றம் அடைந்த தங்களின் சுற்றத்தார் மன்னனிடம் முறையிட்டனர். அதனால் அரசன்

எனது தந்தை சேந்தனாரைச் சிறையில் அடைத்து விட்டான்” என்று நிகழ்ந்தவற்றைச் சேந்தனாரின் மகன் விளக்கினார். அதனைக் கேட்ட பட்டினத்தார்,

மத்தளை தயிருண்டானும் மலர்மிசை மன்னினானும்
நித்தலும் தேடிக் காணா நிமலனே! அமல மூர்த்தி!
செய்ததளைக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வேந்தன் இட்ட
கைத்தளை நீக்கி என்முன் காட்டு வெண்காட்டுளானே!

என்று ஈசனிடம் வேண்டினார். இப்பாட்டைக் கேட்ட வெண்காட்டுப் பெருமான் தனது மூத்த குமாரன் கணபதியைக் நோக்கினார். கணபதி அப்பார்வையின் உட்கருத்தை அறிந்தார்.

உடனே விநாயகரின் துதிக்கை சோழன் சிறைச்சாலை வரை நீண்டது! சிறைக் கதவுகளைத் துதிக்கை தகர்த்தது! சேந்தனாரை மெல்லத் தூக்கி வந்து பட்டினத்தாரின் முன்னால் நிறுத்தியது! பட்டினத்தாரும், சேந்தனாரும் துதிக்கையானைத் தொழுதனர்.

பின்னர், சேந்தனார் தன் குடும்பத்தாருடன் தில்லை சென்றார். அங்கு விறகு வெட்டி விற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். விறகு வெட்டி ஈட்டிய பணத்தில் நாள் தோறும் ஒரு சிவனடியாருக்கு அமுது படைத்து உபசரித்து வந்தார்.

தில்லை ஆருத்ரா விழாவின்பொழுது, பெருமான் எழுந்தருளிய திருத்தேர் ஓடாமல் தடைப்பட்டு நின்றது. அதனைக் கண்ட சேந்தனார், சிவபெருமான் அருளால், திருப்பல்லாண்டு பாடினார். தடைப்பட்டு நின்ற திருத்தேர் தானாக ஓடி நிலைக்கு வந்தது!

∴ .பொள்ளாப் பிள்ளையார்

நம்பியாண்டார் நம்பி, சோழநாட்டில் உள்ள திருநரையூரில் ஆதிசைவ வேதியர் குலத்தில் தோன்றினார். அத்தலத்தில் சுயம்புவாகத்(தான்தோன்றியாகத்) தோன்றிய விநாயகரை, 'பொள்ளாப் பிள்ளையார்' என்றனர்.

பொள்ளாதல் என்றால் உளியால் செதுக்குதல் என்று பொருள். உளியால் செதுக்காமல் சுயம்புவாகத் தோன்றியதால், 'பொள்ளாப் பிள்ளையார்' என்றனர். அப்பெயரையே சிலர், 'பொல்லாப் பிள்ளையார்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

நம்பியாண்டார் நம்பியின் தந்தை பொள்ளாப் பிள்ளையார் திருக்கோயில் அர்ச்சகராகப் பணியாற்றினார். நம்பி சிறுவனாக இருந்தபொழுது, ஒரு நாள் அவருடைய தந்தை வெளியூர் செல்லவேண்டியிருந்தது. அதனால், அன்றைய பூஜையைச் செய்யும் பொறுப்பை சிறுவன் நம்பியிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றார்.

சிறுவன் நம்பி, பொள்ளாப் பிள்ளையாருக்கு அபிஷேக, அலங்காரங்களை முறைப்படி செய்தார். தான் கொணர்ந்த நிவேதனத்தைப்(அன்னத்தை) படைத்தார். பிள்ளையார் திருவமுதை உண்மையாகவே புசித்து விடுவார் என்று எண்ணியிருந்தார் நம்பி. வெகு நேரம் கழித்தும் நிவேதனம் அப்படியே இருந்தது!

பூஜையில், தான் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டதாகக் கருதினார் நம்பி. பிழையைப் பொறுத்துத் திருவமுது செய்ய வேண்டினார்.

திருவமுது அப்படியே இருந்தது! நம்பி, தன்னை மன்னித்து அமுதுசெய்ய வேண்டினார். பயன் இல்லை! தன்னுடைய தலையைச் சுவரில் மோதிக்கொண்டு அழுதார்! நம்பியின் கடமையுணர்வைக் கண்டு கணபதி உளம் கசிந்தார்! நிவேதனத்தைப் புசித்துவிட்டார்.

நம்பிகளின் இல்லத்தினர் கணபதிக்குப் படைத்த அன்னத்திற்காகக் காத்திருந்தனர். நம்பிகள் வெற்றுப் பாத்திரத்துடன் இல்லம் திரும்பினார். அன்னம் இல்லாத பாத்திரத்தைக் கண்ட நம்பியின் தாயும் பிறரும் விவரம் கேட்டனர். நம்பிகள் நடந்ததைக் கூறினார். எவரும் அதனை நம்பவில்லை. தந்தை திரும்பியவுடன் மீண்டும் பிள்ளையாரை அமுதுசெய்தருளச் செய்த பின்பே அனைவருக்கும் நம்பியிடம் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

பொள்ளாப் பிள்ளையார் சிறுவன் படைத்த நிவேதனத்தைப் புசித்தருளிய செய்தி எங்கும் பரவியது. அத்துடன் விநாயகரே நாள்தோறும் நம்பிக்குக் கல்வி கற்பித்து, அவரை மாமேதையாகச் செய்தார்.

அக்காலத்தில் தஞ்சையில் இருந்து அரசாண்ட சோழ வேந்தன்(அபயகுலச் சோழன் என்பர்) நம்பியாண்டார் நம்பியின் பெருமையைக் கேட்டறிந்தான். தனது பரிவாரங்களுடன் திருநரையூர் வந்து பொள்ளாப் பிள்ளையாரை தரிசித்தான். நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

“நம்பிகளே! நான் சில தேவாரப் பாடல்களை இசைவாணர்கள் பாடக் கேட்டேன். அவை முழுவதையும் கேட்க வேண்டும் என்ற அவா எனக்குள் ஏற்பட்டுள்ளது.

தாங்கள்தான் அவற்றை வெளிக் கொணர வேண்டும்!" என்று சோழன் நம்பியிடம் பணிவுடன் வேண்டினான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, பொள்ளாப் பிள்ளையாரின் திருவருளால், தேவாரப் பாடல்கள் அனைத்தும் தில்லைப் பொன்னம்பலத்திற்கு அருகில் இருப்பதாக அறிந்தார். சோழனும், நம்பியும் தில்லை மூவாயிரவரை அணுகினர். அவர்கள், தேவார மூவர் வந்து கேட்டால் மட்டுமே முத்திரையிட்ட அறையைத் திறக்க இயலும் என்றனர். சோழன் தேவார மூவரின் உற்சவத் திருமேனிகளை அலங்கரித்து உலாவாக எழுந்தருளச் செய்தான். "இதோ மூவரும் வந்துள்ளனர்!" என்றான். தில்லை மூவாயிரவர் தேவாரச் சுவடிகள் இருந்த அறையைத் திறந்துவிட்டனர்.

கறையான் புசித்தது போக எஞ்சியிருந்த பாடல்களை எடுத்து வந்தார் நம்பியாண்டார் நம்பி. பின்னர் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தினார். அத்துடன், எருக்கத்தம்புலியூரில் இருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் வழியில் வந்த ஓர் அம்மையாரின் வழியே தேவாரப் பதிகங்களுக்கு உரிய பண்களைக் கேட்டறிந்தார்.

தன்னை உள்ளடக்கிய இருபத்தாறு அருளாளர்கள் இயற்றிய பாடல்களைப் பதினோரு திருமுறைகளாக நம்பியாண்டார் நம்பி தொகுத்தார். அவை சோழ மன்னனால் செப்பேடுகளில் எழுதிப் பாதுகாக்கப்பட்டன.

சென்னை மயிலாப்பூர் கபாலீசரம் முதலிய திருக் கோயில்களில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களின் திருமேனிகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளன. அறுபத்துமூவர் வரிசைக்கு முன்னால் பொள்ளாப் பிள்ளையார் இருப்பதைக் காணலாம்.

9.திருவாரூர் கணபதி மூர்த்தங்கள்

தொன்மை வாய்ந்த திருவாரூர் திருக்கோயிலில் பல்வேறு தெய்வத் திருமேனிகளைத் தரிசிக்கலாம். "கோயிலுக்குள் கும்பிட்ட கையுடன் நுழைந்தவர், கும்பிட்ட கையை எடுக்க இயலாது! அத்துணை மூர்த்தங்கள் ஆரூரில் உள்ளன!" என்று மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் அழகுபடக் கூறுகிறார்.

அவ்வகையில் ஆரூரில் விநாயகரும் பல்வேறு கோலங்களில் எழுந்தருளி உள்ளார். திருவாரூர் நகரத்திலும் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் 500 விநாயகர் மூர்த்தங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமான சில மூர்த்தங்களைக் காணலாம்.

அ.மூலாதார மூர்த்தி

மூலாதார கணபதி என்ற அரிய விநாயகமூர்த்தி திருவாரூரில் எழுந்தருளி உள்ளார். சுருண்ட நிலையில் படுத்திருக்கும் ஐந்து தலைப் பாம்பின் மேல், மலர்ந்த தாமரை மலரில் நடனமாடும் நர்த்தன கணபதியாகக் காட்சியளிக்கும் மூலாதார கணபதி சன்னதி, பூங்கோயில் முதல் பிராகாரத்தில் உள்ளது.

குண்டலினி சக்தி, தண்டுவடத்தின் முடிவில் நாலிதழ் தாமரை வடிவிலுள்ள மூலாதாரத்தில் இருப்பதாக யோகநூல்கள் கூறுகின்றன. அதை உணர்த்தும் மூர்த்தமே மூலாதார கணபதி. மூலாதாரத் தலமாகிய திருவாரூரில் இந்த மூலாதார விநாயகர் எழுந்தருளி உள்ளார்.

ஆ.வாதாபி கணபதி

கர்நாடக இசைக் கச்சேரிகளின் தொடக்கத்தில், "வாதாபி கணபதும் பஜே!" என்ற கீர்த்தனை பாடப்படுகிறது. இதனை இயற்றியவர் திருவாருரைச் சேர்ந்த சங்கீதமூர்த்தி ஸ்ரீமுத்துசுவாமி தீட்சிதர் ஆவார்.

மைசூரில் தயாரிக்கப்படும் இனிப்பு மைசூர்பாகு. தற்காலத்தில் தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் மைசூர்பாகு தயாரிக்கப்படுகிறது. தமிழகத்தில் ஓர் இல்லம் அல்லது உணவு விடுதியில் தயாரிக்கப்படும் மைசூர்பாகு, கர்நாடக மாநிலம் மைசூரிலிருந்து வந்தது என்று கூறமுடியுமா? அது போன்றது, வாதாபி கணபதி, வதாபியிலிருந்து வந்தவர் என்பதும்!

தமிழகச் சிற்ப முறையிலிருந்து வேறுபட்டு, மேலைச் சாளுக்கிய சிற்ப அமைதியுடன் அமைந்த, 'வாதாபி கணபதி' திருவாரூர் கோயிலில் எழுந்தருளி உள்ளார். இவர் மீதுதான் ஸ்ரீமுத்துசுவாமி தீட்சிதர் அக்கீர்த்தனையை இயற்றியுள்ளார்.

"மூலாதாரத் திருத்தலத்தில் உறைபவன்" என்று கணபதியை, தீட்சிதர் குறிப்பிடுகிறார். திருவாரூரே மூலாதாரத் தலம் என்பதால். தீட்சிதர் திருவாரூர் கணபதியையே பாடினார் எனத் தெளிவாக அறியலாம்.

அத்துடன், திருச்செங்காட்டங்குடியில் உள்ள கணபதி, தமிழகத்துச் சிற்ப முறையிலேயே வடிக்கப்பட்ட மூர்த்தமாகும். தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் இதனை உறுதி செய்துள்ளனர்.

இ.உச்சிஷ்ட கணபதி

திருவாரூர் கமலாம்பிகை யோகநிலையில் அமர்ந்து அருள் பாலிக்கிறாள். ஆகவே, கமலாம்பாள் திருக்கோயில் மண்டபத்தில் யோகநெறியின் உச்சநிலையை உணர்த்தும் உச்சிஷ்ட கணபதி எழுந்தருளியுள்ளார். தமது தொடை மீது தேவியை அமர்த்திய நிலையில் உச்சிஷ்ட கணபதி காட்சி அருளுகிறார்.

ஈ.வல்லபை கணபதி

ஆற்றல்கள் மூவகைப்படும். இச்சை, கிரியை, ஞானம் ஆகிய மூவகை ஆற்றல்களைக் குறிக்கவே ஆண் தெய்வங்கள் சிலர், மூன்று தேவியர்களுடன் திகழ்வதைக் காண்கிறோம்.

அவ்வகையில் தெய்வயானையும் வள்ளியும் முறையே முருகனின் கிரியா-இச்சா சக்திகள் ஆவர். வேலாயுதம் முருகனின் ஞானசக்தியாகும். திருமால், ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி என்ற மூவருடன் உறைகிறார்.

அவ்வகையில் கணபதிக்கும், சித்தி, புத்தி, வல்லபை என்ற மூன்று தேவியர் உள்ளனர். திருவாரூர் திருக்கோயில் தட்டஞ்சுற்றி மண்டபத்தில் வல்லபை கணபதி வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கிறார். பத்துக் கரங்கள் உடைய வல்லபை கணபதி, தேவியை அணைத்த கோலத்தில் காட்சி தருகிறார்.

சுவாமிமலை முருகன் கோயிலிலும் வல்லபை உடனுறை கணபதியை தரிசிக்கலாம்.

10. ஓளவைக்கு அருளிய கணபதி

ஓளவையார் சிறுமியாக இருந்தபொழுதே விநாயகக் கடவுளிடம் பக்தி கொண்டிருந்தார். தமிழ்ப் புலமையும், தமிழ் பரப்புவதில் ஆர்வமும் கொண்டிருந்த ஓளவை இல்லற வாழ்க்கையை விரும்பவில்லை. "இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று" என்று பாடிய ஓளவை துறவறமும் மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை.

அவரை வளர்த்த தாயும் தந்தையும் அவருடைய திருமணம் குறித்துப் பேசிய நேரத்தில் ஓளவை விநாயகப் பெருமானிடம் முறையிட்டார். தமக்கு முதுமைக் கோலத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டினார். இந்த விதத்தில் ஓளவையார் மிகவும் வித்தியாசமான பெண் அல்லது புரட்சி செய்த பெண் என்று கூறினால், அது மிகையாகாது. ஏனெனில், குறிப்பாகப் பெண்கள் நீடித்த இளமையையே விரும்புவார்கள். அதற்கு மாறாக இளமையில் முதுமை கேட்ட புதுமைப் பெண் ஓளவையார்!

விநாயகரின் அருளால் இளமையில் முதுமைக் கோலத்தைப் பெற்றுவிட்டார்! அக்கோலம் அவருடைய பொதுவாழ்க்கைக்குப் பலவிதத்திலும் பாதுகாப்பாக அமைந்தது. தோற்றத்தில் மட்டுமே அவர் முதியவராக இருந்தார். ஆனால், யோகநெறியில் வாழ்ந்ததால், ஓளவையார் உறுதியான உடலும், ஒருமைப்பட்ட மனமும் உடையவராகத் திகழ்ந்தார். அதனால், காடு, மலைகளைக் கடந்து சென்று, காலால் நடந்து சென்று நீண்டநாள் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தார். எல்லோருக்கும் நல்லவராக வாழ்ந்தார்.

ஆத்தி குடிய சிவபெருமானின் மடியில் அமர்ந்த தேவனாகிய கணபதியை வணங்கி, “அறஞ் செய விரும்பு” முதலான நீதியுரைகளைக் குழந்தைகளுக்கு உரைத்து, அவர்களை நல்ல குடிமக்களாக வளரச் செய்ய விரும்பினார் ஔவையார்.

கொன்றை வேந்தன் செல்வன் அடியிணை என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே.

என்று விநாயக வணக்கத்துடன் தொடங்கி, “ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று” முதலான அறிவுரைகளைத் தமிழ்மக்களுக்கு வழங்கினார்.

விநாயகருக்கு நான்கு எளிய பொருள்களைக் கொடுத்து, மூன்று அரிய பொருட்களைக் கேட்ட ஔவையின் கவிநயம் போற்றத்தக்கது.

பாலும் தெளி தேனும் பாகும் பருப்பும் இவை
நாலும் கலந்து உனக்கு நான் தருவேன் கோலம் செய்
துங்கக் கரி முகத்துத் தாமணியே நீ எனக்கு
சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா.

துங்கம்-உயர்ந்த, கரிமுகம்-யானைமுகம்

என்று பாடி, மக்களுக்கு நல்வழி காட்டினார் ஔவையார். ‘நன்னெறி’ என்ற நீதிநூலை இயற்றிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும், மின்னெறி சடாமுடி விநாயகன் அடி தொழுது நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் உரைத்தார். உலகநாதனார் இயற்றிய ‘உலகநீதி’ நூலும், ‘கரிமுகன் காப்பு’ உரைத்தே தொடங்குகிறது.

அ.விநாயகர் அகவல் ஒரு கருவூலம்

குழந்தைகளுக்காக எளிய நீதிநூல்களை இயற்றிய ஔவையார், எளிதில் புரியாத யோக சாஸ்திர தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய, 'விநாயகர் அகவல்' என்ற நூலையும் இயற்றினார். விநாயகர் அகவல் குறித்து, காஞ்சி மகாசுவாமிகள் ஓர் அரிய கருத்தைக் கூறியுள்ளார்கள்.

“அழகான பெட்டி ஒன்று கிடைக்கிறது. அதற்குள் நிறைய இரத்தினங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும், பெட்டியைத் திறக்கச் சாவியைக் காணோம். அதனால் பெட்டி வேண்டாம் என்று விட்டுவிடுவோமா? சாவி கிடைக்கிறபோது கிடைக்கட்டும் என்று பெட்டியை வைத்துக் கொள்வோம். இப்போது பெட்டியை விட்டு விட்டால் பிறகு சாவி கிடைத்தாலும் பிரயோஜனமில்லை. விநாயகர் அகவல் அப்படிப்பட்ட அழகான பெட்டி. அதற்குள்ளே யோக சாஸ்திர விஷயங்கள் இரத்தினம் மாதிரி உள்ளன. அவற்றைப் புரிந்து கொள்கிற புத்தி(சாவி) இப்போது நம்மிடம் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இப்போது முதல் அதைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்போம். சொல்லச்சொல்ல, தானே அர்த்தமும் புரிய ஆரம்பிக்கும். பிள்ளையாரே அது புரிவதற்கான அனுக்கிரஹத்தைச் செய்வார்.” இவ்வாறு காஞ்சி மகாசுவாமிகள், 'தெய்வத்தின் குரல்' நூலில் விளக்கியுள்ளார்கள்.

தற்காலத்தில் யோகநூல் பயிற்சி பெற்ற அறிஞர் பெருமக்கள் சிலர் விநாயகர் அகவலுக்கு உரை எழுதி உள்ளனர். மகாசுவாமிகள் அறிவுரையின்படி, அகவல் பாராயணம் செய்து, விநாயகரின் அருளைப் பெறுவோம்.

ஆ.கயிலைக்கு அனுப்பிய துதிக்கை

சுந்தரர் அஞ்சைக்களத்திலிருந்தபொழுது, அவரைக் கயிலைக்கு அழைத்துவரச் சிவபெருமான் வெள்ளையானையை அனுப்பி வைத்தான். இந்திரன் முதலான தேவர்களும் வெள்ளையானையுடன் வந்தனர். அவர்கள், சுந்தரரைத் திருக்கயிலைக்கு அழைத்துச் செல்ல வந்திருப்பதாகக் கூறினார்கள்.

தமது பூவுலகப் பணிகள் நிறைவு பெற்றன என்பதை அறிந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மகிழ்ச்சியுடன், "தானெனை முன்படைத்தான்" என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடியபடி வெள்ளையானையின் மீது ஏறிக் கயிலைக்குப் பயணமானார்.

தமது ஆருயிர் நண்பர் திருக்கயிலைக்குப் புறப்பட்ட செய்தியை அறிந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார் தமது யோகப் புரவியின் காதில் சிவபஞ்சாட்சரத்தை ஓதினார். அப்புரவி வெள்ளையானையையும் முந்திச் சென்று கயிலையை அடைந்தது.

திருக்கோவலூரில் விநாயகருக்குப் பூஜைகள் செய்து கொண்டிருந்த ஔவையார், சுந்தரரும், சேரமாமும் கயிலைக்குப் புறப்பட்ட செய்தியை அறிந்தார். வழிபாடுகளை விரைவாகச் செய்தார். "ஔவையே! பதற்றம் வேண்டாம்; வழிபாடுகளை மெதுவாகச் செய்க!" என்றார் கணபதி. வழிபாடுகள் நிறைவு பெற்றன. கணபதி ஔவையைத் தனது துதிக்கையில் ஏற்றினார். சுந்தரருக்கும் சேரமான் பெருமானுக்கும் முன்னால் ஔவையாரைத் திருக்கயிலையில் சேர்த்துவிட்டார் விநாயகர்!

11. இராமரின் வெற்றிக்குப் பிள்ளையார்சுழி

இராவணன் அரசர்கள் அனைவரையும் வெல்ல, திக்விஜயம் மேற்கொண்டான். அவனுடைய புஷ்பக விமானம் காடுமலைகளைக் கடந்து செல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தது. ஆனால், அந்த விமானத்தின் சக்கரங்கள் ஈசனின் கயிலைமலையைக் கடக்க இயலாமல் தடைப் பட்டு நின்றன. “கடவும் திகிரி கடவாது ஒழிய” என்று இதனைத் தேவாரம் குறிப்பிடுகிறது.

கயிலையைக் கடக்க இயலாது என்றும், மலையை வலமாகச் சுற்றிச் செல்லலாம் என்றும் நந்திதேவர் இராவணனிடம் கூறினார். அவருடைய சொல்லை இராவணன் பொருட்படுத்தவில்லை. அத்துடன் ஈசனை, “மலைமேல் இருக்கும் குரங்கு” என்று இழிவுபடுத்திப் பேசினான். வெகுண்டெழுந்த நந்திதேவர், “உனது அரசும் ஆட்சியும் குரங்குகளால் அழிவெய்தும்!” என்று சாபம் கொடுத்தார். அதையும் பொருட்படுத்தாத இராவணன் திருக்கயிலையைப் பெயர்த்தெடுக்க முற்பட்டான்.

இராவணன் தனது இருபது கரங்களாலும் கயிலை மலையைப் பெயர்த்தெடுக்க முயன்றான். திருக்கயிலை சற்றே ஆடியது! ஈசனுடன் அமர்ந்திருந்த அம்பிகை அது குறித்து வினவினாள். “இலங்கை வேந்தன் இராவணனின் சிவபக்தி நமது கயிலையையே ஆடச் செய்தது! இப்போது நாம் அவனுடைய ஆணவத்தை அடக்குவோம்!” என்று கூறிய சிவபெருமான் தமது சிறுவிரலால் மலையைச் சற்றே அழுத்தினார். இராவணன் மலைக்குக் கீழே சிக்கிக் கொண்டான். வெளியேற இயலாது தவித்தான்.

கயிலைச் சாரலில் அமர்ந்து தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வாகீசர் என்ற முனிவர் இராவணனின் பரிதாபமான நிலையைக் கண்டார். அவனிடம் இரக்கம் கொண்டார். "இலங்கை வேந்தே! இராவணா! சிவபெருமானை உனது வலிமையால் வெல்லுவது இயலாது. ஈசன் சாமகானப் பிரியன். ஆகவே, சாமகானத்தினால் ஈசன் புகழைப் பாடினால் அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்து உன்னை விடுவிப்பான்!" என்று வாகீசர் அறிவுரை கூறினார். இந்த வாகீச முனிவரே பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில் திருநாவுக்கரசராகத் திருவவதாரம் செய்தார் என்பர்.

இராவணன் தனது பத்துத் தலைகளில் ஒன்றை வீணையின் குடமாக்கினான். இருபது கரங்களில் ஒன்றை வீணையின் தண்டாக்கினான். கைநரம்புகளையே வீணையின் தந்திகளாக்கினான். தன்னை மறந்தவனாக, ஆயிரம் ஆண்டுகள் சாமகானம் பாடினான்!

"நெடுங்காலமாகத் தங்களைப் போற்றும் பக்தனுக்கு அருள வேண்டாமா?" என்று ஈசனிடம் அம்பிகை நினைவு படுத்தினாள். "தேவி! ஆணவத்தால் கயிலையைப் பெயர்க்க முயன்ற இலங்கை வேந்தனே ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இசைமறையால் எம்மைப் போற்றுகிறான். நாம் அவனுக்கு அருள்செய்வோம், புறப்படு!" என்று கூறினான். இருவரும் மலையின் அடிவாரத்திற்கு வந்தனர்.

சிவபெருமான் கயிலைமலையில் சிக்கியிருந்த இராவணனைத் தனது அருட்பார்வையால் விடுவித்தார்! இராவணனுக்கு முக்கோடி வாழ்நாளும், சந்திரஹாசம் என்ற வாளும் கொடுத்தருளினார். தான் கொடுத்த வாளை

ஒருமுறையே பயன்படுத்த இயலும் என்றும் கூறினார். இராவணன் ஜடாயுவின் இறக்கையைத் துண்டிக்க அந்த வாளைப் பயன்படுத்தினான். அதனால் அது, முதல்நாள் போரில் பயனற்றுப் போயிற்று!

இராவணன் கயிலையிலிருந்து திரும்பும்பொழுது, ஈசனிடம் ஓர் ஆத்மலிங்கத்தைக் கேட்டுப் பெற்றான். இராவணன் கேட்ட ஆத்மலிங்கத்தைச் சிவபெருமான் ஒரு நிபந்தனையுடன் இராவணனுக்குக் கொடுத்தருளினார். அந்த இலிங்கத்தை இராவணன் தனது தலையில் சுமந்து சென்று, இலங்கையில் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். இடையில் எங்கும் கீழே வைத்திடல் கூடாது. சிவபெருமான் கூறிய அந்த நிபந்தனைக்கு உட்பட்டு, இராவணன் சிவலிங்கத்தைத் தனது தலையில் சுமந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

மிகுதியான வரங்களைப் பெற்றிருந்த இராவணன் அந்த ஆத்மலிங்கத்தை இலங்கையில் பிரதிஷ்டை செய்து விட்டால், இராவணனை எவராலும் வெல்லுதல் இயலாது போய்விடும். அது குறித்துத் தேவர்கள் பெரிதும் அஞ்சினர். தங்களுக்கு உதவிட, விநாயகப் பெருமானிடம் முறையிட்டனர். தேவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று விநாயகர் புறப்பட்டார்.

அதே நேரத்தில் வருணன் இராவணனின் வயிற்றில் பெருமளவு நீரை நிரப்பிவிட்டான். சிவலிங்கத்தைத் தூய்மையுடன் சுமந்து வந்து கொண்டிருந்த இராவணன் சிறுநீர் கழிக்க வேண்டுமென்ற இயற்கை உந்துதலுக்கு உட்பட்டான். சிறிது நேரம் சிவலிங்கத்தைத் தாங்கத் தகுந்த ஒருவரைத் தேடினான். விநாயகர் ஒரு சிறுவன் வடிவத்தில்

இராவணனுக்கு முன்னால் நின்றார். இராவணன் சிறுவனிடம் தனது நிலையை விளக்கினான். சிவலிங்கத் திருமேனியைக் கீழே வைக்காமல் சிறிது நேரம் சுமந்திட வேண்டினான். சிறுவனும் ஒரு நிபந்தனையுடன் இலிங்கத் திருமேனியைச் சுமக்க உடன்பட்டான்.

“ என்னால் சில நிமிடங்களே சுமக்க இயலும் ‘இராவணா!’ என்று மூன்று முறை அழைப்பதற்குள் வந்துவிட வேண்டும்” என்றான் சிறுவன். நெருக்கடியில் இருந்த இராவணன் சிறுவனின் நிபந்தனைக்கு உடன்பட்டான். சிவலிங்கத்தைச் சிறுவனின் தலையில் வைத்தான். ஒதுக்குப் புறமாகச் சென்றான்.

இராவணனின் வயிற்றில் வருணன் நீரைப் புகுத்திக் கொண்டே இருந்ததால், அவனால் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் திரும்பிவர இயலவில்லை. சிறுவனாக வந்த விநாயகர், “இராவணா! இராவணா! இராவணா!” என்று மூன்று முறை அழைத்தார். இராவணனால் திரும்பிவர இயலவில்லை. விநாயகர் சிவலிங்கத் திருமேனியைக் கீழே வைத்துவிட்டுத் தன்வழியே சென்றுவிட்டார்.

வெகுநேரம் கழித்து இராவணன் திரும்பிவந்தான். சிறுவனைக் காணவில்லை! சிவலிங்கம் கீழே வைக்கப் பட்டிருந்தது! இராவணன் மிகவும் வெகுண்டான். தனது உடல் வலிமை முழுவதையும் கொண்டு, இலிங்கத் திருமேனியைப் பெயர்த்தெடுக்க முயற்சித்தான். சிவலிங்கம் சிறுவன் வைத்த இடத்தில் உறுதியாக நிலைகொண்டுவிட்டது. அது சிறிதும் அசையவில்லை. இராவணன் பலமுறை முயற்சித்தான். பயன் கிடைக்கவில்லை.

இராவணன் சிவலிங்கத்தை எடுக்கச் செய்த முயற்சியில் அதன் மேற்பகுதி சற்றே குழைந்தது! குழைந்த அப்பகுதி பசுமாட்டின் காது போல் தோன்றியது. 'கோ' என்றால் பசு என்றும், கர்ணம் என்றால் காது என்றும் பொருள். சிவலிங்கத் திருமேனி பசுவின் காதுகள் போன்ற அமைப்புடன் விளங்குவதால் அந்தத் திருத்தலமே கோகர்ணம் என்று பெயர் பெற்றது.

மேற்குக் கடற்கரையில் உள்ள கோகர்ணத்தில் உறையும் சிவபெருமான், இரவணனால் அசைக்க முடியாத வலிமை பெற்றதால், 'மகாபலேசர்' என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றுள்ளார்.

திருநாவுக்கரசரின் காலத்தில் அதாவது, கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே கோகர்ணம் சிறப்புடன் விளங்கியது. அழகான கோபுரங்கள் பெற்றிருந்த திருக்கோயில் என்ற பொருளில், "கோல கோபுர கோகரணம்" என்று அப்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் அத்திருக்கோயிலைச் சுற்றி வலம் வராத கால்களால் என்ன பயன் என்றும் அப்பர் வினவுகிறார்.

திருமால் இராமராக வந்தபொழுது, பிரமன் ஜம்பவானாகவும், இந்திரன், வாலியாகவும், சூரியன் சுக்ரீவனாகவும் தோன்றினர். வாயுவின் அம்சமாக அனுமார் தோன்றினார். தேவர்கள் வானரங்களாக வடிவம் எடுத்தனர். ஒவ்வொரு தேவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் இராவணனை இராமர் வெற்றி கொள்ளத் துணைநின்றனர். இராமாவதாரத்திற்கு முன்பே விநாயகர், இராவணன் சிவலிங்கத்தை இலங்கையில் வைப்பதைத் தடுத்து, ஸ்ரீராமஜயத்திற்குப் பிள்ளையார்க்குழி போட்டுவிட்டார்!

12.மக்களாட்சிக்குப் பிள்ளையார்சுழி

ஜமதக்னி முனிவர் தவத்தில் சிறந்தவர். அவருடைய மனைவி ரேணுகாதேவி. 'கற்பரசி' என்று புகழ் பெற்றவள். திருமால் இவர்களுக்கு மகனாகத் தோன்றினார். ஜமதக்னி அம்மகனுக்கு இராமன் என்று பெயர் சூட்டினார். அவர் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்து 'பரசு' என்ற மழுவாயுதத்தைப் பெற்றார். அதனால் அவர், 'பரசுராமர்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஜமதக்னியின் ஆச்ரமத்தின் வழியாகச் செல்பவர்கள் அவரை வணங்கி வாழ்த்துப் பெறுவார்கள். அத்துடன் ஜமதக்னி அனைவருக்கும் தமது ஆச்ரமத்தில் விருந்தளித்து உபசரித்து வழியனுப்புவார். அவருடைய விருந்தோம்பல் இனிதே நடைபெற ரேணுகாதேவி பெரிதும் உதவுவாள்.

அந்த நாட்டை ஆண்டுவந்த கார்த்தவீரியன் என்ற அரசன் ஒருநாள் ஜமதக்னியின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்தான். அவன் காட்டில் வேட்டையாடித் திரும்புகையில் அங்கு வந்தான். மன்னனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் ஜமதக்னி தம்பதியர் வரவேற்று உபசரித்தனர். அன்று ஆச்ரமத்தில் விருந்துண்டு செல்லும்படி முனிவர் அரசனை வேண்டினார். முனிவரின் சிறிய ஆச்ரமத்தில் அரசு பரிவாரங்களுக்கு விருந்தளித்தல் இயலாது என்று அவன் கருதினான். முனிவர் தம்பதியரின் தவத்தின் ஆற்றல் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“அமைச்சர்கள், வீரர்கள் புடைகுழ வந்திருக்கும் எனக்கு உங்கள் ஆச்ரமத்தில் விருந்தளித்தல் இயலாது!” என்றான் கார்த்தவீரியன்.

“அரசே! தாங்கள் தயங்க வேண்டாம். தங்களுக்கும் தங்கள் பரிவாரங்களுக்கும் எங்களால் விருந்தளிக்க இயலும். நீங்கள் அருகிலுள்ள ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று நீராடி வருவதற்குள் விருந்துக்கு உரிய அனைத்தும் ஆயத்த நிலையில் இருக்கும்!” என்றார் ஜமதக்னி முனிவர்.

முனிவரின் சொல்லை மீற முடியாமல் அரசன் விருந்துண்டு செல்ல உடன்பட்டான். பரிவாரங்களுடன் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றான். ஜமதக்னியின் மனைவி ரேணுகாதேவி காமதேனுவை நினைத்தாள். அவ்வளவில் காமதேனு அங்கு வந்து நின்றது! ரேணுகாதேவி விருந்துக்கு வேண்டியவற்றைப் படைத்தருள வேண்டினாள். காமதேனு, விருந்து மண்டபத்தை உருவாக்கியது! உணவுப் பதார்த்தங்கள் மற்றும் பணியாட்களைப் படைத்தது. விருந்தினர்கள் நீராடித் திரும்பினர்.

கார்த்தவீரியனும், அமைச்சர்களும், வீரர்களும் ரேணுகாதேவி படைத்த விருந்தைக் கண்டும், சுவைத்தும் வியந்தனர். எளிய ஆச்ரமத்தில் அத்தகைய அரிய விருந்தை எப்படி ஜமதக்னியால் அளிக்க இயன்றது? அரசர் அது குறித்து முனிவரிடமே கேட்டார்.

தெய்வப்பசு காமதேனுவின் அருளால் அத்தகைய விருந்தைப் படைக்க இயன்றது என்ற உண்மையை முனிவர் அரசரிடம் கூறினார். தமது தவத்தின் ஆற்றலுக்குக் கட்டுப்பட்டு, காமதேனு தமக்கு உதவியதாகக் கூறினார். கார்த்தவீரியன் காமதேனுவைத் தனது உடைமையாக்கிக் கொள்ள விரும்பினான். அந்த விருப்பத்தை முனிவரிடம் கூறி, காமதேனுவைத் தன்னுடன் தலைநகரத்திற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டினான்.

காமதேனு என்ற தெய்வீகப்பசு அமரர் தலைவன் இந்திரனுக்கே உரியது என்றும், தம்மைப் போன்ற முனிவர்களுக்கு அவ்வப்பொழுது அது உதவும் என்றும் விளக்கினார். ஜமதக்னி. குறிப்பிட்ட மன்னர்கள் காமதேனுவை, தங்களின் தனியுடைமையாக ஆக்கிக் கொள்ள விரும்புவது தகாது என்று கார்த்தவீரியனுக்கு எடுத்துக் கூறினார் ஜமதக்னி முனிவர்.

பேராசையில் சிக்கியிருந்த கார்த்தவீரியன் முனிவர் கூறிய அறிவுரையை அலட்சியம் செய்தான். நாட்டில் உள்ள எல்லாப் பொருட்களும் அரசனுக்கே உரியவை என்று வாதிட்டான். காமதேனுவைப் பிடித்து இழுத்து வந்து அரண்மனையில் கட்டுமாறு தனது பணியாளர்களுக்கு ஆணையிட்டான். பணியாட்கள் காமதேனுவைக் பிடிக்க முற்பட்ட பொழுது, அது சினந்து பெருமூச்சு விட்டது! அம்மூச்சுக் காற்றில் அரசனின் பணியாட்கள் மாண்டு விழுந்தனர். கார்த்தவீரியன் கணக்கற்ற எண்ணிக்கையில் வீரர்களை அனுப்பி, காமதேனுவை இழுத்துவரப் பணித்தான்.

காமதேனு தனது உடலைச் சிலிர்த்தது! அப்போது பல்லாயிரம் வீரர்கள் தோன்றினார்கள். கார்த்தவீரியனின் படைகளை அவ்வீரர்கள் வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டனர்.

மன்னனால் காமதேனுவை இழுத்துச் செல்ல இயலவில்லை! தோல்வியால் துவண்டுபோன அரசன் அப்போது தனது அரண்மனைக்குத் திரும்பிச் சென்றான். மற்றொருநாள் ஜமதக்னி முனிவரின் ஆச்ரமம் சென்றான். தவத்தில் அமர்ந்திருந்த ஜமதக்னி முனிவரை வாளால் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டான்.

தமது ஆச்ரமத்திற்கு வந்த கார்த்தவீரியனுக்கு ஜமதக்னி முனிவர் விருந்தளித்து உபசரித்தார். ஆனால், கார்த்தவீரியன் சிறிதும் நன்றியுணர்வு இல்லாமல் முனிவரை வெட்டிக்கொன்றான்.

முன்னர் ஒருமுறை வசிஷ்டர் ஆச்ரமத்தில் காமதேனு கௌசிகன் என்ற மன்னனுக்கு விருந்து படைத்தது. கௌசிகனும் காமதேனுவைக் கவர்ந்து செல்ல முயன்று தோற்றார். ஆனால், வசிஷ்ட முனிவரின் தவத்தின் ஆற்றலை உணர்ந்தார். அவரைத் தண்டிக்கவில்லை. கௌசிகன் அரசாட்சியைத் துறந்து, அருந்தவம் இயற்றினார். பிரம்மரிஷி விச்வாமித்திரர் ஆனார்.

ஆனால், கார்த்தவீரியன் விருந்தளித்த வீட்டிற்குக் கேடு செய்தான். உண்டுகொடுத்தோரின் உயிரைக் கொன்றான். ஜமதக்னியின் மரணத்தைத் தன் மகன் பரசுராமருக்குத் தெரிவித்தவுடன் ரேணுகாதேவியும் உயிர் நீத்தாள். தாய்தந்தையர்க்கு உரிய இறுதிக் கடன்களை நிறைவேற்றிய பிறகு, பரசுராமர் திருக்கயிலைக்குச் சென்று சிவபெருமானை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்தார். பரசுராமருக்குக் காட்சியளித்த சிவபெருமான் மயூரேசம் என்ற திருத்தலத்திற்குச் சென்று விநாயகரை வழிபடும்படி அறிவுறுத்தினார்.

சான்றோர் பெருமக்களின் பொதுவுடைமையான காமதேனுவைத் தனியுடைமை ஆக்கிக் கொள்ள விரும்பிய முயற்சியில் தோற்று, அப்பாவி முனிவரைக் கொன்ற கார்த்தவீரியனுக்கும் அவனது முடியாட்சிக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார் பரசுராமர். விநாயகரை நோக்கித் தவம் செய்தார்.

விநாயகர் பரசராமருக்குப் பரசு என்ற மழுவாயுதம் ஒன்றைக் கொடுத்தருளினார். பரசராமர் அந்த மழுவாயுதத்தைக் கொண்டு கார்த்தவீரியனையும், அவனைச் சார்ந்த அரசகுலத்தவர்களையும் அழித்தார். அவர்களின் நாடுநகரங்களைப் பொதுநலன் பேணும் முனிவர்பெருமக்களுக்குக் கொடுத்தார். சினம் தணிந்து மீண்டும் திருக்கயிலைச் சாரலுக்குச் சென்று தவத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

பல ஆண்டுகள் சென்றன. இராமர் சீதாகல்யாணம் முடித்துத் திரும்பியபொழுது, அவர் முன்னால் தோன்றித் தன் வரலாற்றைக் கூறினார் பரசராமர்.

உலகெலாம் முனிவர்க்கு ஈந்தேன்,
உறுபகை ஒடுக்கிப் போந்தேன்,
அலகில் மாதவங்கள் செய்து ஓர்
அருவரை இருந்தேன் ஆண்டைச்
சிலையை நீ இறுத்த ஓசை
செவியுறச் சீறி வந்தேன்
மலைகுவன் வல்லை ஆயின்
வாங்குதி தனுவை என்றான்.

சிவதனுசை ஒடித்த இராமரிடம் தனது வரலாற்றைக் கூறித் தன்னிடமிருந்த திருமாலின் வில்லைக் கொடுத்து நானேற்றச் செய்தார் பரசராமர். பிறகு தனது தவத்தின் ஆற்றல் முழுவதையும் இராமரிடம் வழங்கிச் சென்றார் என்று இராமாயணம் கூறுகிறது. மக்கள் போற்றிய நல்லாட்சியைத் தந்தார் இராமர். முடியாட்சியின் கொடுமைகளை அழிக்கப் பரசராமருக்கு, கணபதியே மழுவாயுதமும் வரங்களும் அருளினார்.

13.விகடச்சக்கர விநாயகர்

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
 சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
 அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
 விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

இது கச்சியப்பரின் கந்த புராணத்திலுள்ள கணபதி காப்புச் செய்யுள். காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர் கோயில் வெளிப் பிராகாரத்திலுள்ள விகடச்சக்கர விநாயகர் மீது இயற்றப்பட்ட பாடலாகும்.

சிவபெருமானை அழையாது, அவமதித்துச் செய்த தட்ச யாகத்தை அழிக்க வீரபத்திரரும், காளியும் சென்றனர். அங்கு, திருமால் வீரபத்திரர் மீது தமது சக்கரத்தை ஏவினார். வீரபத்திரர் வெண்டலை மாலை(மண்டையோடுகளால் ஆன மாலை) அணிந்திருந்தார்.அதிலிருந்த ஒரு வெண்டலை திருமாலின் சக்கரத்தைக் கவ்விக் கொண்டது.

திருமாலின் படைத்தலைவராகிய தும்பிக்கையாழ்வார் என்னும் விஷ்வக்ஸேனர் விகடக் கூத்தாடினார். அதனைக் கண்ட அனைவரும் சிரித்தனர். வீரபத்திரர் அணிந்திருந்த மாலையிலிருந்த வெண்டலையும் சிரித்தது. அதனால், அதன் வாயில் இருந்த திருமாலின் சக்கரம் கீழே விழுந்தது. விஷ்வக்ஸேனரை முந்திக் கொண்டு கணபதி, சக்கரத்தை எடுத்து மறைத்து வைத்துக் கொண்டார். மீண்டும் ஒருமுறை விகடக் கூத்தாடினால், அதனைத் தருவதாகக் கூறினார். விஷ்வக்ஸேனர் மீண்டும் விகடக் கூத்தாடினார். கணபதியும் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தவராய்ச் சக்கரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்.

விஷ்வக்ஸேனரின் விகடக் கூத்தைக் கண்டு, சக்கரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்ததால், கணபதியை, 'விகடசக்கர விநாயகர்' என்று அழைத்தனர். காஞ்சியைச் சேர்ந்தவரான கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர், காஞ்சியின் தல விநாயகராக விளங்கும் விகட சக்கர விநாயகருக்குக் காப்புச் செய்யுளைச் சூட்டினார்.

சிவபெருமான் முப்புரம் எரிக்கச் சென்றபொழுது, சந்திர சூரியர்கள் அவனுடைய தேருக்குச் சக்கரங்களாக அமைந்தனர். சூரியனும், சந்திரனும் கோளங்கள் அல்லவா? அவை எப்படிச் சக்கரங்கள் ஆகும்?

தற்காலத்தில், தொலைக் காட்சிப் பெட்டிகளை வைக்கும் பீடங்களும், கணினி மேசைகளும் உருளை வடிவச் சக்கரங்களுடன் அமைக்கப் படுகின்றன. அதுபோல்தான், அக் கோளங்கள் பெருமானின் தேருக்குச் சக்கரங்களாயின.

சூரியனைக் கண்டவுடன் தாமரை மலரும். ஆதலால், சூரியனை, 'தாமரை நாயகன்' என்பர். தாமரை நாயகனாகிய சூரியன் ஈசனின் தேர்ச்சக்கரமானான். அவன் விநாயகரின் திருமேனியில் அசையும் அரவின் தலையில் இருக்கும் மணியாகத் திகழ்கிறான். சகடச் சக்கரமாகும் தாமரை நாயகன் கணபதியின் அகட்டில் (திருமேனியில்-வயிற்றுப் பகுதியில்) அசைகின்ற பாம்பின் மணியாகத் திகழ்கிறான்.

அதாவது, விநாயகர், 'உதரபந்தனம்' என்னும் அரைஞாண் கயிறாகப் பாம்பை அணிந்திருக்கிறார். அரவு அல்லது பாம்பு என்பது குண்டலினி சக்தியைக் குறிக்கும்.

விநாயகர் ஒளிமிக்க சூரியனைத் தனது உதரபந்தனம் என்ற பாம்பு வடிவத்திலான அணிகலனில் பதிக்கப்பட்ட மணியாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது கருத்து.

14. ஆதிசேஷனுக்கு அருளிய கணபதி

ஆதிசேஷன் ஆற்றலும் அறிவும் படைத்தவன். வியாகர்ணம் என்னும் இலக்கண நூலுக்கு அவனே அதிதெய்வம் என்று கூறுவர். திருமால், சிவபெருமான், அம்பிகை போன்ற கடவுளருக்கு நெருக்கமானவன்.

முதலில் ஆதிசேஷனுக்கு ஒரே தலைதான் இருந்தது. பாம்புகளை விரும்பும் பரமசிவன் ஆதிசேஷனையும் எடுத்துத் தனது சடையில் அணிந்து கொண்டார். அச்செயல் ஆதிசேஷனுக்கு மிகுந்த பெருமையை அளித்தது. தேவர்களும் முனிவர்களும் திருக்கயிலைக்கு வந்து ஈசனை வணங்கினர்.

அனைவரும் வந்து வணங்கும் ஈசனின் சடையில் வீற்றிருக்கும் தனக்கு வேறு எவரும் இணையாக மாட்டார்கள் என்ற ஆணவமான எண்ணம் அவனுக்குள் தோன்றியது. அவனுடைய உள்ளத்தை அறிந்தான் ஈசன்.

ஆதிசேஷனின் ஆணவத்தை நீக்கத் திருவுள்ளம் கொண்ட ஈசன், அவனைத் தனது கரத்தில் பற்றியெடுத்துக் கயிலை மலையில் ஒங்கி அடித்தான். அதனால் ஆதிசேஷனின் தலை ஆயிரம் பகுதிகளாகப் பிளந்தது. தனது செருக்கால் ஏற்பட்ட அவலத்தை எண்ணி மிகவும் வருந்தினான்.

கயிலைக்கு வந்த நாரத முனிவர் ஆதிசேஷனைக் கண்டார். தனக்கு ஏற்பட்ட அவலத்தைக் கூறவும் முடியாமல் தவித்தான் ஆதிசேஷன். நாரத முனிவர் தமது ஞானத்தால் நடந்ததை அறிந்தார்.

ஆதிசேஷனின் துன்பத்தைப் போக்க வல்லவர் விநாயகப் பெருமானே என்பதை எடுத்துரைத்தார் நாரதர். அத்துடன் அவனுக்கு விநாயகப் பெருமானுக்கு உரிய மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அம்மந்திரத்தை இடைவிடாது ஜபித்தான் ஆதிசேஷன்.

சித்தி, புத்தி என்ற துணைவியர்களுடன் சிங்க வாகனத்தில் எழுந்தருளி, கணபதி ஆதிசேஷனுக்குக் காட்சியளித்தார். தனது தலை பிளவுபட்டதைக் கூறி வருந்தினான். விநாயகர், ஆதிசேஷனைக் கருணையுடன் நோக்கினார். "பிளவுபட்ட உனது தலை இனி ஆயிரம் தலைகளாக விளங்கும்! சிவபெருமான் இனி உன்னை ஐந்து தலைகள் உடையவனாக அணிந்து கொள்வார்" என்று கூறியருளினார் விநாயகர்.

"மேலும் எமது உதரபந்தனமாகவும் இருப்பாய்!" என்று கூறியருளினார் கணபதி. அப்போது கணபதி தனக்கே உரிய பேருருவத்தை (விச்வரூபம்) எடுத்துக் கொண்டார். ஆதிசேஷனைப் பற்றியெடுத்துத் தனது வயிற்றுப் பகுதியில் அரைஞாண் கயிறு போல் அணிந்தார். அதுவே, 'உதர பந்தனம்' எனப்படும். உதரம்-வயிறு, பந்தனம்-கயிறு போன்ற அணிகலன்.

ஆற்றலும், அறிவும் படைத்தவர்கள் ஆணவம் கொண்டால், அவர்களின் சித்தம் சிதறி ஆயிரம் பகுதிகளாகும் என்பதே இவ்வரலாற்றின் உட்கருத்தாகும். முழுமுதற் கடவுளாகிய விநாயகர் சிதறிய சித்தத்தையும் பலவகையில் பயன்படும் வகையில் மாற்றி அருளுவார் என்பதும் கருத்தாகும். யானைமுகன் ஆதிசேஷனுக்கு அருளிய திருத்தலம் பிரவாள நகரம் என்பர்.

15.கள்ளவாரணப் பிள்ளையார்

தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதத்தைப் பெற்றனர். அந்த அமுதக் கலசம் திடீரென்று மறைந்து போய்விட்டது! அது குறித்துத் தேவர்கள் ஈசனிடம் கூறினர். அமுதக் கலசம் திருக்கடலூரில் அமிர்த புஷ்கரணி என்ற குளத்தில் கிடைக்கும் என்றார்.

தேவர்கள் திருக்கடலூர் வந்து அமிர்த புஷ்கரணியில் தேடிப் பார்த்தனர். அமுதக் கலசம் கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். விநாயகப் பெருமானை நினைத்து வழிபட்டால் அமுதக் கலசம் கிடைக்குமென்று ஈசன் கூறியருளினான்.

விநாயகரை வேண்டாமல் அமுதத்தைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட செயலுக்குத் தேவர்கள் வருந்தினர். உரிய முறையில் விநாயகர் வழிபாடுகள் செய்தனர். தன்னை வேண்டாததால், தானே அமுதக் கலசத்தை மறைத்ததாக விநாயகர் கூறினார். மீண்டும் அமிர்த புஷ்கரணியில் தேடப் பணித்தார். தேவர்கள் அவ்வாறே தேடினர். அமுதக் கலசம் கிடைத்தது.

அமுதக் கலசத்தைக் கவர்ந்ததால், திருக்கடலூர் விநாயகர், 'கள்ளவாரணப் பிள்ளையார்' என்று பெயர் பெற்றார். 'சோர கணபதி' என்றும் கூறுவர். திருக்கடலூர் அமிர்த புஷ்கரணியின் மேற்குக் கரையில், 'அமிர்தசித்தி விநாயகர்' என்ற பெயரிலும் மற்றொரு விநாயகர் எழுந்தருளி அருள் பாலிக்கிறார். அபிராமி பட்டர், 'கள்ளவாரணப் பிள்ளையார் பதிகம்' என்ற நூலையும் இயற்றியுள்ளார்.

16.தேன் உறிஞ்சு விநாயகர்

திருப்புறம்பயம் என்ற தலம் குடந்தையிலிருந்து எட்டுக் கி.மீ.தொலைவில், மண்ணியாற்றங்கரையில் உள்ளது. வடமொழியில், 'பயம்' என்றால் தண்ணீர் என்று பொருள். புறத்தில்(பக்கத்தில்) தண்ணீர் நிறைந்த தலம் என்ற பொருளில் இத்தலத்தை, 'திருப்புறம்பயம்' என்று அழைத்தனர்.

ஒருமுறை பிரளயம் ஏற்பட்டபொழுது, விநாயகர் இந்த ஊரைக் காத்தார். அதனால் அவருக்கு, 'பிரளயம் காத்த விநாயகர்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. சப்தசாகரத் தீர்த்தம் என்ற திருக்குளம் திருப்புறம்பயத்தில் உள்ளது. பிரளய காலத்தில் இத்தலத்தில் புகுந்த ஏழுகடல்களின் நீரும் இத்திருக்குளத்தில் அடங்கியிருப்பதாக ஐதீகம்.

வ ன் னி ம ர ம் , கி ண று , தி ரு ம டை ப் ப ள் ளி ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகக் கொண்டு மணம் புரிந்து கொண்ட ஒரு பெண்ணின் சரிதையை உள்ளடக்கிய அறுபத்துநான்காவது திருவிளையாடல் திருப்புறம்பயம் திருக்கோயிலோடு தொடர்புடையதாகும்.

திருப்புறம்பயம் திருக்கோயிலில் உள்ள பிரளயங் காத்த விநாயகருக்கு ஆவணி மாதத்தில் சதுர்த்தி நாளில் ஓர் ஆடம் தேன் அபிஷேகம் செய்வார்கள். அபிஷேகம் செய்த தேன் முழுவதையும் வினாயகர் மூர்த்தம் உறிஞ்சிவிடும்! ஒரு சொட்டுத் தேன் கூட வெளியே வருவதில்லை! எனவே, பிரளயங்காத்த விநாயகரை, 'தேன் உறிஞ்சி விநாயகர்' என்றும் அழைக்கின்றனர்.

17. குளம் வெட்டிய கணபதி

ஆற்றங்கரையில் அமர்ந்தருளும் விநாயகர் காவிரி ஆற்றையே அருட்கொடையாக அளித்தவர். அதுபோல், குளக்கரையில் வீற்றிருந்து அருளும் விநாயகர், குளமும் வெட்டிக் கொடுத்துள்ளார்.

திருநாளைப்போவார் நாயனார் திருப்புன்கூர் தலத்திற்கு வந்து வெளியில் நின்று ஈசனைத் தொழுதார். சிவத்திருமேனியை இடையே இருந்த நந்தி மறைத்தார். சிவபெருமான், தன் அடியவர் நன்றாக தரிசிக்கும் வகையில் நந்தியை, "சற்றே விலகியிரும் பிள்ளாய்!" என்று பணித்தார்.

திருக்கோயிலின் மேற்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய குட்டை(நீர்நிலை) இருப்பதை நாயனார் கண்டார். குட்டையைத் தோண்டி ஆழப்படுத்திச் சீரமைத்தால் அது பொதுமக்களுக்குப் பயன்படும் என்று கருதினார்.

நாயனாரின் உள்ளத்தில் உதித்த அவாவை விநாயகர் அறிந்தார். மண்வெட்டியும் கூடையும் ஏந்திய கூலியாளாக உருவம் கொண்டார். நாயனாரின் முன்னால் நின்றார். "ஐயா! குளம் வெட்ட ஆள் வேண்டுமா?" என்று நந்தனாரிடம் கேட்டார். மகிழ்ச்சியடைந்த நாயனார், "குளம் வெட்டக் கூலி எவ்வளவு தரவேண்டும்?" என்றார். இரண்டு மரக்கால் நெல் கொடுத்தால் போதும் என்றார் கூலியாள். நந்தனார் அதற்கு உடன்பட்டார். நாயனார் கோயிலை வலமாக வருவதற்குள் கணபதி குளத்தை வெட்டி முடித்துவிட்டார்! கணபதி வெட்டிய அத்திருக்குளம் திருப்புன்கூரில் உள்ளது.

18.சிரித்தவனைத் தரித்த கருணை

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக உணவை உட்கொள்வார்கள்.சிலர் மெதுவாகவும்,சிறிதுசிறிதாகவும் புசிப்பர். சிலர் அவசரஅவசரமாக வாயில் அள்ளிப் போட்டுக் கொள்வார்கள். அவரவர் பழக்கத்தை அவரவர் இயல்பாகவும்,மற்றவர் பழக்கத்தை வித்தியாசமாகவும் காண்பார்கள். எனினும், ஒருவர் உணவு உட்கொள்ளும் முறையை மற்றொருவர் விமர்சித்தலும், நகையாடலும் விரும்பத்தக்கதல்ல.

அத்தகைய நிகழ்ச்சி ஒன்று கயிலையில் நடந்தது. அங்கு விநாயகர் தனது பரிவாரங்களுடன் அமர்ந்திருந்தார். அங்கு வந்த பலரும் விநாயகருக்கு விருப்பமான அப்பம், மோதகம் முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொணர்ந்து அவருக்குச் சமர்ப்பித்தனர்.

அடியார்கள் அன்போடு கொடுத்த நிவேதனங்கள் அனைத்தையும் கணபதி ஒரே கவளமாகத் திரட்டி,எடுத்து உண்டுவிட்டார்! அதனை அருகில் இருந்து பார்த்த சந்திரன் ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

“அழகான உருவம் பெற்றதால் ஆணவம் மேலிட்டு எம்மைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தாய்! உனது அழகும் ஒளியும் குன்றும்! உன்னை எவரும் காணாது விலக்கட்டும்! காண்பவர்கள் துன்பம் எய்தட்டும்!” என்று கணபதி சந்திரனுக்குச் சாபம் கொடுத்தார். உடனே சந்திரன் தனது அழகையும் ஒளியையும் இழந்தான். அவன் முன் நிற்காமல் தேவர்கள் ஓடினர். பூவுலக மக்களும், சந்திரனைக் காண்பதைத் தவிர்த்தனர்.

சந்திரன் ஒளியை இழந்ததால் விண்ணவர்களுக்கு அமுதம் கிடைக்கவில்லை. மண்ணுலகத்தவர்களும் மதியைக் காணாமல் வருந்தினர். தேவர்கள் விநாயகரிடம் சென்று, சந்திரனுக்குச் சாபவிமோசனம் கொடுத்தருள வேண்டினர்.

கருணைக் கடலான கணபதி, சந்திரன் மீண்டும் ஒளி பெற்று உலாவுவான் என்றார். எனினும், ஆவணி மாதத்து வளர்பிறை சதுர்த்தியில் மட்டும் சந்திரனை எவரும் காணலாகாது என்றார். அவ்வாறு காண்பவர்கள் வறுமையும் துன்பமும் அடைவார்கள் என்றும் கூறினார். ஆவணி மாதத்தில் வளர்பிறை சதுர்த்தியில் தன்னை வழிபடுவோருக்கு அனைத்து நலன்களும் கிட்டும் என்றும் கணபதி கூறியருளினார்.

விநாயகர் சாபவிமோசனம் அளித்த செய்தியை, தேவர்கள் சந்திரனிடம் தெரிவித்தனர். இந்திரன் சந்திரனுக்கு கணேச மந்திரத்தையும் உபதேசித்தான். சந்திரன் சர்வசித்தி என்ற தலத்தில் அமர்ந்து கணேச மந்திரத்தை ஜபித்து அவருடைய தரிசனம் பெற்றான். மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனை விநாயகர் தனது முடியில் தரித்து அருளினார்.

அதுமுதல் விநாயகருக்கு, 'பாலசந்திரவிநாயகர்' என்ற பெயரும் தோன்றியது. மூன்றாம் பிறை களங்கம் இல்லாமல் தோன்றும். களங்கமற்றவர்களை இறைவன் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடுவான் என்பது கருத்து. நான்காம் பிறை களங்கம் உடையது. மற்றவர் குறைகளைக் காணலாகாது என்ற கருத்தில் நான்காம் பிறையைக் காண்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றனர்.

19. அனலாசுரன் வதம்

திலோத்தமை ஒரு நடன மாது. அவள் தேவர்களின் அவைகளில் நடனமாடுவாள். அவ்வகையில் ஒருநாள் இயமனின் அவையில் நடனமாடினாள். அவளுடைய அழகில் ஈடுபட்ட இயமன், அளிதத்துச் சேர்ந்தான். அப்போது அழல் வடிவான ஓர் அசுரன் தோன்றினான்.

மிகவும் பயங்கரமான தோற்றத்துடன் இருந்த அந்த அசுரனை, 'அனலாசுரன்' என்றனர். அவனைக் கண்டு தந்தை இயமனும் அஞ்சினான். எல்லா அசுரர்களையும் போலவே அனலாசுரனும் தேவர்களைத் துன்புறுத்தினான்.

தேவர்கள் திருமாலிடம் சென்று முறையிட்டனர். திருமால் கணபதியால் மட்டுமே அனலாசுரனை வதைக்க இயலும் என்று கூறினார். தேவர்கள் விநாயகரிடம் தஞ்சம் புகுந்தனர். அதே நேரத்தில் அனலாசுரன் தேவர்களைத் தேடி வந்தான். தேவர்கள் விநாயகரின் பின்னால் மறைந்து கொண்டனர். அனலாசுரன் சினத்துடன் தேவர்களைத் தாக்க வந்தான். விநாயகர் அனலாசுரனைத் தனது கையில் பற்றி, வாயில் போட்டு விழுங்கிவிட்டார்!

அனலாசுரனின் ஆற்றல் ஒடுங்கியது! அவன் கணபதியின் வயிற்றில் அடங்கினான். ஆனால், அழல் வடிவத்தினனாகிய அசுரன் அடங்கிய யானைமுகனின் வயிற்றில் வெப்பம் தாக்கியது. அவருடைய வெப்பத்தை அண்டத்திலுள்ளோர் அனைவரும் பெற்றனர். கணபதி வயிற்று வெப்பத்தை ஏப்படித் தணிப்பது? தேவர்கள் பல்வேறு முறைகளையும் கையாண்டு பார்த்தனர்.

அமரர் தலைவனின் அறிவுரைப்படி, சந்திரன் விநாயகர் மீது அமுதத்தைப் பொழிந்தான். ஆதிசேஷன் முதலிய அரவுகள் குளிர்ச்சியை அளிக்கும் என்று கருதி அவற்றை விநாயகரின் வயிற்றில் சுற்றினர். அவை அனைத்தும் கணபதியின் வயிற்றில் புகுந்த அனலாசுரனின் வெப்பக் கூறுகளைத் தணிக்க இயலவில்லை.

இறுதியாக, எண்பதாயிரம் முனிவர்கள் வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் எடுத்து வந்திருந்த அறுகம்புல் கட்டுகளை விநாயகரின் வயிற்றில் அணிவித்தனர். அறுகம்புல் மாலைகளையும் அணிவித்தனர். தன்னலமற்ற முனிவர்களின் முயற்சியாலும் அறுகின் குளிர்ச்சியாலும் கணபதியின் வயிற்றுக் கனல் தணிந்தது. அப்போதுதான், அனலாசுரனின் கொடுமையும் அழிந்தது.

கணபதியின் வெப்பம் தணிந்தவுடன் மற்ற உயிர்கள் அனுபவித்து வந்த வெப்பத்தின் கொடுமையும் தணிந்தது! தேவர்கள் முனிவர்களைப் போற்றினர். முனிவர்கள் விநாயகரைப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

விநாயகர் முனிவர்களை முறுவலுடன் பார்த்தார். “உங்களின் நல்லெண்ணங்களாலும், அறுகம்புல்லின் தண்மையாலும் எமது வயிறு குளிர்ந்தது! நீங்கள் அணிவித்த அறுகம்புல் இனி எமது வழிபாட்டுக்கு இன்றியமையாத பத்திரமாகத் (வழிபாட்டுக்குரிய மலர்) திகழும். குறைந்தது இருபத்தொரு அறுகம்புல்லாவது இட்டு வழிபடுவோர் எல்லா நலன்களும் பெறுவார்கள்” என்றார் கணபதி. காலனின் மகனாகிய அனலாசுரனை அழித்ததால் கணபதியை, ‘காலன் அனலப் பிரசமனர்’ என்று அழைத்தனர்.

20. ஆணவம் தீர்த்த அறுகம்புல்

மிதிலை வேந்தர் ஜனகர் ஒரு இல்லற ஞானியாகத் திகழ்ந்தவர். அரசப்பதவியில் இருந்தாலும் அவர் ஒரு முனிவர் போல் வாழ்ந்தார். அதனால் அவரை, 'ராஜரிஷி' என்று கூறிப் புகழ்ந்தனர். அதனால் ஜனகருக்குத் தான் ஞானத்தில் சிறந்தவர் என்ற செருக்கு ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் ஜனகரைக் காண வந்தார் நாரத முனிவர். இறையருளால் நலன்கள் பெற்றிட வாழ்த்தினார் நாரதர். நாரதரின் வாழ்த்தை அலட்சியம் செய்யும் வகையில் பேசினார் ஜனகர். "நாரதரே! அஹம் பிரம்மம் என்பதால் நானே பிரம்மம். பிரம்மத்திற்குப் பிரம்மம் என்னதான் அருள உள்ளது?" என்றார். நாரதர் ஜனகரின் ஞானச் செருக்கை அடக்க விரும்பினார்.

விநாயகரை அணுகி ஜனகரின் ஆணவத்தைப் போக்கியருள வேண்டினார். விநாயகர் நோயால் மெலிந்த ஓர் அந்தணரின் உருவத்தில் ஜனகரின் அரண்மனைக்குச் சென்றார். ஜனகர், "வேதியரே! நீர் எந்த தானத்தை எதிர்பார்த்து என்னிடம் வந்துள்ளீர்கள்?" என்றார்.

"அரசே! நான் பசியால் வாடிய நிலையில் வந்துள்ளேன். ஒருவேளைக்கு அன்னதானம் அளித்தால் போதும்!" என்றார் வேதியர் வடிவில் வந்த விநாயகர்.

"அவ்வளவுதானே! உங்களுக்கு வயிறார அன்னம் அளிப்பேன்!" என்றார் ஜனகர். வேதியருக்கு இலை போட்டு உணவு படைக்கச் செய்தார் ஜனகர். இலையில் படைத்தவை அனைத்தும் ஒரு நொடியில் மறைந்தன!

அரண்மனை சமையற் கூடத்தில் இருந்த பெரிய பாத்திரங்களில் அன்னத்தைக் கொண்டு வந்து இலையில் வைத்தனர். வகைவகையான காய்கறிகளும் வைத்தனர். அவை அனைத்தையும் ஒரு நொடியில் புசித்துவிட்டார் வேதியர். “இவ்வளவு மெலிந்த உடல்நிலையில் இவர் எப்படி இவ்வளவு உணவையும் புசிக்கிறார்?” என்று ஜனகரும் மற்றவர்களும் வியந்தனர்.

சமையற் கூடத்தில் இருந்த பதார்த்தங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிட்டன! ஆனால், அந்தணரின் பசி அடங்கவில்லை! “அந்தணரே! உணவுகள் அனைத்தும் தீர்ந்து விட்டன! நீங்கள் வேறு எங்காவது சென்று கேட்டுப் பாருங்கள்!” என்றார் ஜனகர். முதியவர் உரக்கச் சிரித்தார்!

“அரசரே! நானே பிரம்மம் என்று கூறினீர்கள்! இந்த பிரம்மத்தால் ஓர் ஏழை வேதியரின் பசியைத் தீர்க்க முடியவில்லை! பிரம்மத்தின் ஆற்றல் இவ்வளவுதானா?” என்று வினவிய வேதியர் மீண்டும் சிரித்தபடி, ஜனகரின் அரண்மனையை விட்டுச் சென்றார்.

வேதியரின் வினா, ராஜரிஷியைச் சிந்திக்கச் செய்தது! தமது வேதாந்த ஞானம் அற்பமானதே என்று உணரத் தொடங்கினார். “நானே பிரம்மம் என்றால் நானே சர்வவல்லமை படைத்த கடவுள் என்பது பொருளல்ல! நம்முள்ளும் கடவுள் இருக்கிறார்! நம்மைப் போல் மற்றவர்களும் கடவுளின் குழந்தைகளே! அவர்கள் அனைவரிடமும் அன்பு காட்ட வேண்டும்!” என்பது போன்ற உயர்ந்த கோட்பாடுகளை வலியுறுத்தவே மகான்கள் மகாவாக்கியங்கள் என்ற மகத்துவம் மிக்க சொற்றொடர்களை வழங்கியுள்ளனர்.

சிந்திக்கத் தொடங்கிய ஜனகர், "வந்தவர் உண்மையில் வேதியர் அல்லர்! அவரைப் பின்தொடர்ந்து பார்க்கலாம்!" என்று கருதி அவர் பின்னால் சென்றார். மெலிந்த வேதியர் உருவத்தில் விநாயகர் மிதிலையில் இருந்த திரிசிரன் என்ற அடியவரின் இல்லத்திற்குள் நுழைந்தார். திரிசிரனும் அவனுடைய மனைவியும் வேதியரை வரவேற்றனர். அவர்களிடம் அன்னம் கேட்டார் அந்தணர்.

"ஜனகர் தீர்க்க இயலாத பசியை அடியேன் எங்ஙனம் தீர்க்க இயலும்? விநாயகப் பெருமானுக்கு இட்ட சிறு அறுகம்புல்லே எங்கள் இல்லத்தில் இப்போது உள்ளது!" என்றார் அடியவர். "அன்புடன் படைக்கும் மிகச் சிறிய உணவும் எமது பெரும்பசியைத் தீர்த்துவிடும்! தாயே! அறுகம்புல்லைக் கொடுங்கள்!" என்றார் வேதியர்.

அந்த அறுகம்புல் ஆறாத பசியையும் தீர்த்துவிட்டது! அந்த அடியவரின் இல்லம் குபேரனின் மாளிகையைப் போல் மாறிவிட்டது! அப்போது அங்கு, மெலிந்த வேதியர் காணப்படவில்லை! விநாயகர் காட்சியளித்தார்!

அடியவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் அன்றாடம், கணபதிக்கு அறுகம்புல் சாத்தி வழிபட்டதன் பயன் அன்று கிடைத்தது! காணற்கரிய கணேச தரிசனத்தைக் கண்டனர். அவர்களால் ஜனக மகாராஜனுக்கும் கணபதியின் தரிசனம் கிடைத்தது. பிரம்மத்தையே கண்ட ஜனகரின் ஞானச் செருக்கு அகன்றது

"நானே பிரம்மம்(அஹம் பிரம்மாஸ்மி) என்ற மகாவாக்கியத்தின் உண்மைப் பொருளும் தெளிவாகியது.

21. அறுகம்புல் துலாபாரம்

'ஸ்ரீகிருஷ்ண துலாபாரம்' என்ற வரலாற்றை அனைவரும் அறிவர். அதுபோல் அறுகம்புல் துலாபாரம் ஏறிய வரலாறும் உள்ளது. ஒரு பொருளின் எடைக்கு எடை மற்றொரு பொருளைக் கொடுத்தலே துலாபாரம் ஆகும். குருவாயூரப்பன் திருக்கோயிலில் பலர் அத்தகைய துலாபாரம் கொடுத்து வருகின்றனர்.

கௌண்டியன் முனிவர் சிவபக்தியில் சிறந்தவர். கணபதிக்கு அன்றாடம் அறுகம்புல் வழிபாடுகள் நடத்தி வந்தார். கௌண்டியனின் மனைவி ஆசிரியை என்பவள் அவ்வழிபாட்டிற்குத் துணைநின்றாள். மிதிலை நகரத்து அடியவர் திரிசிரனுக்கு விநாயகர் பெருஞ்செல்வத்தை அருளிய செய்தியை ஆசிரியை அறிந்தாள். அன்றாடம் அறுகம்புல் இட்டு வழிபட்டும் தங்களின் வறுமை நீங்கவில்லை என்பதை அவள் கௌண்டியருக்கு நினைவுபடுத்தினாள்.

உரிய நேரத்தில் விநாயகர் தமக்கும் அருள் புரிவார் என்று கௌண்டியர் நம்பினார். மனைவி ஆசிரியைக்கும் அதனை உணர்த்த விரும்பினார். விநாயகருக்கு அர்ச்சித்த ஓர் அறுகம்புல்லை அவளிடம் கொடுத்தார். இந்திரனிடம் சென்று அதற்கு இணையான பொன்னைப் பெற்று வரச் சொன்னார். ஆசிரியை அமரர் உலகத்திற்குச் சென்றாள்.

இந்திரனிடம் அறுகம்புல்லைக் கொடுத்து அதற்கு இணையான செல்வத்தை அளிக்க வேண்டினாள். இந்திரன், "தாயே! இதற்கு இணையான செல்வத்தை என்னால் அளிக்க இயலாது! ஆகவே, தாங்கள் குபேரனிடம்

செல்லுங்கள்!" என்று கூறி அனுப்பினான். இந்திரன் தனது தூதுவர்கள் சிலரையும் ஆசிரியையுடன் அனுப்பினான். அவர்கள் குபேரனின் அளகாபுரியை அடைந்தனர். குபேரனிடம் அறுகைக் காட்டி, அதற்கிணையான செல்வத்தை அளிக்க வேண்டினான் ஆசிரியை.

குபேரன் அறுகம்புல்லை மிகவும் அலட்சியமாக வாங்கினான். துலாக்கோலின் ஒரு தட்டில் வைத்தான். மற்றொரு தட்டில் ஒரு சிறிய பொற்காசை வைத்தான். அறுகம்புல் இருந்த தட்டே தாழ்ந்தது. பெரிய பொற்காசை வைத்தான். அதுவும் அறுகின் எடைக்குச் சமமாக வில்லை. குபேரன் தன்னிடமிருந்த பொற்கட்டிகள் அனைத்தையும் வைத்தான். அவை அனைத்தும் அறுகிற்கு இணையாகவில்லை!

நவநிதி, கற்பக மரம், காமதேனு, சிந்தாமணி போன்ற அனைத்தையும் வைத்தும் அவை அறுகிற்குச் சமமாக வில்லை! குபேரன் குடும்பத்துடன் தராசில் ஏறினான். அறுகம்புல் வைத்த தட்டே தாழ்ந்தது. அப்போது அங்கு வந்த இந்திரனும் தராசில் ஏறினான். பயனில்லை! குபேரன் உள்ளிட்ட தேவர்களின் செல்வமும் கணபதிக்கு அர்ச்சித்த அறுகம்புல்லுக்கு இணையாகாததை அறிந்து அவர்கள் அகந்தை உணர்வைத் துறந்தனர். ஆசிரியையும் அறுகம்புல்லின் மகத்துவத்தை உணர்ந்தாள்.

சிவபெருமானும், விநாயகரும் கௌண்டியன்யர் தம்பதியருக்குக் காட்சி கொடுத்தனர். அவர்கள் பெருஞ் செல்வம் பெற்று இனிதே வாழ்ந்தனர். கௌண்டியனின் மரபினரைத் தமிழில் 'கவுணியர்' என்பர். கவுணிய மரபில் தோன்றியவர்தான் தமிழ்க் குழந்தை திருஞானசம்பந்தர்.

22. அறுகம்புல்லின் மருத்துவகுணம்

நகரவாசிகளில் பலர் மருத்துவர்களின் அறிவுரைக்கு ஏற்ப காலையில் கடற்கரையில் ஓடுகின்றனர். அல்லது நடைபயிற்சி மேற்கொள்கின்றனர். ஓடி, அல்லது நடந்து முடிந்தவுடன் அவர்களுக்கு மூலிகைச் சாறுகளை வழங்கும் கடைகள் உள்ளன. சர்க்கரை நோயாளிகள் பெரிதும் அருந்துவது அறுகம்புல் சாறுதான்.

அன்றாடம் வீட்டிலேயே பருக விரும்பினால், அதற்கேற்ற அறுகம்புல் சாறு, 'எஸன்ஸ்' வடிவிலும் கிடைக்கிறது. ஆகவே, தற்காலத்தில் பரவலாக மக்களைப் பாதிக்கும் சர்க்கரை நோய்க்கு உகந்த ஆயுர்வேத மருந்தாக அறுகம்புல் திகழ்கிறது.

உலகில் முதன்முதலில் தோன்றிய தாவரங்களிலும் மூலிகைகளிலும் முதன்மை பெற்றது அறுகம்புல்.

அறுகம்புல்லை மஞ்சளுடன் சேர்த்து அரைத்து, விழுதாக்கிப் பூசினால் சொறி, சிரங்கு முதலான தோல் வியாதிகள் குணமாகும். அறுகம்புல் நரம்புத் தளர்ச்சி, இரத்தப் புற்றுநோய் போன்ற நோய்களைக் குணமாக்கும். கொழுப்புச் சத்தைக் குறைத்து உடலின் எடையைக் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கவும் அறுகம்புல் உதவுகிறது.

ஒவ்வாமையால் ஏற்படும் தோல் அரிப்பு, சிலந்தி போன்ற உயிரினங்களால் உடலில் தோன்றும் விஷகடி நோய்களையும் அறுகம்புல் குணமாக்கும். ஆகவே, முன்னோர்கள், மேற்கண்ட நோய்களுக்கு அறுகம்புல் போட்ட நீரை, மந்திரித்துக் கொடுப்பார்கள்.

அறுகம்புல்லில், 'குளோரஃபில்' என்ற பச்சையம் நிறைந்துள்ளது. இ்தயக் கோளாறுகள், இரத்த சோகை முதலிய நோய்களுக்கு அறுகம்புல்லை மூலப் பொருளாகக் கொண்டு, 'தூர்வாதி தைலம்' என்ற மருந்தைத் தயாரிப்பார்கள்.

யோகப் பயிற்சிகள் மேற்கொள்வோருக்கு உடலில் அதிகமான வெப்பம் தோன்றும். அதனைக் குறைத்துக் கொள்ள யோகிகள் அறுகம்புல் கஷாயத்தைப் பருகுவர். அத்தகைய கஷாயத்தை, 'மூலதண்ட கஷாயம்' என்பர்.

அறுகம்புல் விலங்குகளுக்கு மிகுந்த ஊட்டச்சத்தை அளிக்கும் உணவாகும். அது விலங்குகளின் நோய்களைப் போக்கும் மருந்தாகவும் உள்ளது என்பது வியப்பான செய்தியாகும். குரங்கு, நாய் போன்றவை தங்கள் உடலில் தோன்றிய நோய்களைப் போக்கிக் கொள்ளத் தாமாகவே அறுகம்புல்லைப் புசிக்கும். அதுபோல், கீரி, பாம்புடன் சண்டையிட்டு அதனைக் கடித்த நஞ்சு தனது உடலில் பரவாமல் இருக்க அறுகம்புல்லை உட்கொள்ளும். அதன் மீது புரண்டும் நஞ்சைப் போக்கிக் கொள்ளும்.

புல், கொடி, செடி, மரம் என்று தாவரங்களை நான்கு வகையாகக் கூறுவார்கள். சிலவகைத் தாவரங்கள் கொடியாகவும், செடியாகவும் உள்ளன. மல்லிகையில் கொடிமல்லிகை, செடிமல்லிகை என்ற இருபிரிவுகள் உள்ளன. அதுபோல், அறுகு புல்லாகவும், செடியாகவும் வளரும். புல்லறுகு, கொடியறுகு என்று வேறுபடுத்திக் கூறுவார்கள். கடவுளின் வழிபாட்டுக்கு உரிய, எளிய அறுகம்புல், துளசி மற்றும் வில்வத்தைப் போல் மக்களின் பிணிதீர்க்கும் அரிய மருந்தாகவும் விளங்குகிறது.

23. விநாயக வடிவம் பெற்ற வேடன்

தண்டகாரணியம் என்ற வனத்தில் வாழ்ந்து வந்த வேடர் குலத்தவர்கள் தேன் முதலிய பொருட்களைச் சேகரித்தும் வேட்டையாடியும் வாழ்க்கையை நடத்தினர். விப்பிரதன் என்ற ஒருவன் மட்டும் வழிப்பறிக் கொள்ளை செய்து வந்தான்.

வனத்தின் வழியே செல்பவர்களின் பொருட்களைக் கவர்ந்து கொள்வான். பொருட்கள் எதுவும் இல்லாமல் செல்பவர்களை, "ஏன் வெறுங்கையோடு வந்தீர்கள்?" என்று வினவித் தாக்கித் துன்புறுத்துவான். ஏழை வேதியர் ஒருவர் அவ்வழியே வந்தார். அவரைக் கண்ட விப்பிரதன் வாளை ஓங்கினான். அஞ்சிய வேதியர் விரைவாக ஓடினார். வெகு தொலைவு ஓடியும் விப்பிரதனால் வேதியரைப் பிடிக்க இயலவில்லை! அவர் அவனிடமிருந்து தப்பிச் சென்றார். ஓடிக் களைத்த விப்பிரதன் ஒரு மரத்தின் அடியில் சற்று ஓய்வெடுத்தான்.

முத்கலர் என்ற முனிவர் அவ்வழியே வந்தார். அவரைத் தாக்க வாளை எடுத்தான் விப்பிரதன். முத்கலர் அவனுக்கு அஞ்சாமல் நின்றார். ஒருமைப்பட்ட மனத்தில் விநாயகரை நிறுத்தியபடி, வேடன் விப்பிரதனை நோக்கினார். அவருடைய பார்வையைக் கொடிய வேடனால் எதிர்கொள்ள இயலவில்லை. விப்பிரதனின் கையிலிருந்த வாள் நழுவிக்கீழே விழுந்தது! அவனுடைய மனம் இலேசாவதை உணர்ந்தான். அவனுக்கும் அறிவுத் தெளிவு ஏற்பட்டது! நெஞ்சத்தில் இரக்க உணர்வு மேலிட்டது! அவனுடைய தீவினைகள் யாவும் அகன்றன.

அவனை அறியாமல் விப்பிரதனின் கரங்கள் முத்தலரை நோக்கிக் குவிந்தன! அவருடைய திருவடியில் விழுந்து வணங்கினான். "அறியாமையை நீக்க வந்த அறிவுச்சுடர்!" என்று அவரைப் போற்றினான் விப்பிரதன்.

முத்தலர் விப்பிரதனுக்கு மந்திர உபதேசம் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். விப்பிரதனை நீராடி வரச் செய்தார். திருநீறு அணியச் செய்தார். தமது கமண்டல நீரால் அவனைப் புனிதமடையச் செய்தார். முத்தலர் முன் விப்பிரதன் கைகட்டி, வாய் பொத்திப் பணிவாக நின்றான்.

முத்தலர் விப்பிரதனுக்கு மகாகணேச மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார். ஒரு தடியை பூமியில் நட்ட முத்தலர், அத்தடிக்கு மூன்று வேளையும் நீர் ஊற்றிப் பணிவுடன் பாதுகாக்கக் கூறினார். இடைவிடாது மகாகணேச மந்திரத்தை ஜபித்திடவும் கூறினார். முத்தலரை வேடன் தனக்கு அருள் புரிய வந்த கடவுளாகவே கருதினான். அவர் சொற்படி நடக்க உறுதி கூறினான். முத்தலர் அவனுக்கு ஆசிகள் வழங்கிச் சென்றார்.

காட்டில் கிடைத்த காய், கனி, கிழங்குகளை உண்டு, விப்பிரதன் விநாயக மந்திரத்தை இடைவிடாமல் ஜபித்தான். வால்மீகி இராமநாமத்தை ஜபித்தது போல், விப்பிரதன் மகாகணேச மந்திரத்தை ஜபித்தான். விப்பிரதன் அவ்வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஜபித்தான்.

முத்தலர் நட்ட மரக்கொம்பு, தளிர்ந்தது! இலைகள் தோன்றின. கிளைகள் முளைத்தன! மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின! முத்தலர் ஆசியாலும், விநாயகரின் அருளாலும் விப்பிரதனின் வினைப்பயன்கள் யாவும் தீர்ந்தன!

முத்கல முனிவர் மீண்டும் அவ்வழியே வந்தார். தான் அங்கு நட்டு வைத்திருந்த தண்டு, மரமாக வளர்ந்து தழைத்திருப்பதைக் கண்டார். விப்பிரதனின் அசையாத சித்தத்தையும் உறுதியையும் கண்டு வியந்தார்.

முத்கலர் கமண்டல தீர்த்தத்தை விப்பிரதன் மீது தெளித்தார். அவன் கண்விழித்துப் பார்த்தான். எதிரில் கண்ட குருநாதரை வணங்கினான். அப்போது ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது! விப்பிரதனின் நாசி நீண்டு வளர்ந்து, கண்பதியின் துதிக்கை போல் விளங்கியது! சற்று நேரத்தில் விப்பிரதன் விநாயகர் வடிவத்தைப் பெற்றுவிட்டான்!

பொதுவாக முக்தி அடைந்தவர்களில் ஒரு சிலர் தங்கள் இஷ்டதெய்வத்தின் உலகத்தில், அத்தெய்வத்தின் வடிவம் பெற்று வாழ்வார்கள். அதனை, 'சாஸூப்ய முக்தி' என்பர். அதாவது, வழிபடு தெய்வத்தின் உருவத்தை அடையும் வீடுபேறு ஆகும். ஆனால், தனது உறுதியால் விப்பிரதன் பூவுலகில் விநாயகரின் வடிவத்தைப் (சாஸூப்யம்) பெற்ற தனிச்சிறப்பு அடைந்தான்.

விப்பிரதனின் புருவத்தின் நடுவில் இருந்து துதிக்கை தோன்றியது. ஆதலால், விப்பிரதன், 'புருசுண்டி' என்று பெயர் பெற்றான். முத்கலர் புருசுண்டிக்கு விநாயகரின் ஓரெழுத்து மந்திரத்தை உபதேசித்தார். புருசுண்டி அதனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஜபித்தார். விநாயகர் புருசுண்டியின் முன்னால் தோன்றி, "வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுப் பெறலாம்" என்றார். புருசுண்டி முனிவராக உயர்ந்து விட்ட விப்பிரதன் கண்பதி பக்தியை மட்டுமே வரமாகக் கேட்டார். விநாயகர் அவ்வரத்தை அருளினார். இறுதியில் புருசுண்டி ஸாயுஜ்ய முக்தி அடைந்தார்.

24.வன்னிப் பத்திரம்-மந்தார மலர்

தௌமிய முனிவரின் மகன் மந்தாரன் செளனக முனிவரின் சீடனாக இருந்து கல்வி கற்றான். ஓளரவ முனிவர்-சுமேதை தம்பதியரின் தவப்புதல்வியான சமி என்பவளை மந்தாரன் மணந்து கொண்டான்.

சமியும் மந்தாரனும் திருமணம் முடிந்து, தங்கள் ஆச்ரமத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அப்போது, விநாயகர் வடிவம் பெற்ற புருசுண்டியைக் கண்டனர். முனிவரின் முகத்திலுள்ள துதிக்கையைக் கண்ட மந்தாரனும் சமியும் ஏளனமாகச் சிரித்தனர்.

புருசுண்டி மிகவும் சினந்தார். “விநாயகரின் அருளால் அவருடைய உருவத்தைப் பெற்ற என்னை நீங்கள் இளமைச் செருக்கால் ஏளனம் செய்தீர்கள். நீங்கள் மரங்களாக உருவம் பெறுவீர்கள்!” என்று சபித்தார். சமியும் மந்தாரனும் புருசுண்டி முனிவரின் திருவடியில் விழுந்து வணங்கித் தங்களை மன்னிக்க வேண்டினர்.

“எனது சாபம் பொய்க்காது. எனினும், மரவடிவம் பெற்ற உங்கள் நிழலில் விநாயகர் எழுந்தருளுவார். நீங்கள் மரமாக வாழ்ந்தே வீடுபேறு எய்துவீர்கள்!” என்று கூறிச் சென்றார் புருசுண்டி முனிவர். சமியும் மந்தாரனும் முறையே வன்னி மற்றும் மந்தார மரமாக உருவம் பெற்றனர். மந்தாரனின் ஆசிரியரும், சமியின் பெற்றோரும் அவர்களைத் தேடினார்கள். எங்கும் காணாமல் கவலை அடைந்தனர். தங்கள் ஞான உணர்வால் நடந்ததை அறிந்து வருந்தினார்கள்.

சௌனக முனிவர் வன்னி-மந்தார மரங்களின் அடியில் அமர்ந்தார். தொடர்ந்து பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் விநாயகப் பெருமானை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்தார். அவர் முன் கணபதி தோன்றினார். தனது மாணவனாகிய மந்தாரனையும் சமியையும் பொறுத்தருள வேண்டினார். தமது அடியவராகிய புருசுண்டி முனிவர் கொடுத்த சாபத்தைத் தம்மால் தீர்க்க இயலாது என்று விநாயகர் கூறிவிட்டார்.

எனினும், மந்தாரனும் சமியும் மரங்களாக இருந்தே பேராற்றல் பெற்று முக்தியடைவார்கள் என்று கூறி அருளினார். அத்துடன் வன்னி மற்றும் மந்தார மரத்தின் அடியில் எழுந்தருளும் தம்மை வழிபடுவோர் அனைத்து நலன்களும் பெறுவார்கள் என்றும் கூறியருளினார்.

மந்தாரனும் சமியும் மரமாக இருந்தே இறுதியில் முக்தி எய்தினர். அதுமுதல் வன்னியும் மந்தாரமலரும் கணபதி வழிபாட்டுக்கு உரியதாக உயர்ந்தன. வன்னி இலையில் எப்போதும் வேள்வித்தீ இருப்பதாக ஐதீகம்.

அறுகம்புல் கிடைக்காத இடங்களில் வன்னியிலை மற்றும் மந்தார மலர்களால் விநாயகருக்கு அர்ச்சனை செய்யலாம். அறுகு, வெள்ளெருக்கு, எருக்கு, வில்வம், ஊமத்தை, நொச்சி, நாயுருவி, கத்தரி, அலரி, மருது, மாதுளை, சண்பகம், பாதிரி, சூரியகாந்தி, வன்னி, மந்தாரம் ஆகிய மலர்கள் விநாயகர் வழிபாட்டுக்கு ஏற்றவை. இவற்றுள் எருக்கம்பூவை, விநாயக சதுர்த்தி போன்ற விசேஷ நாட்களில் அவசியம் பயன்படுத்த வேண்டும். விநாயகர் எளிய மலர்களையும் இலைகளையும் விரும்பி ஏற்று அடியவர்களுக்கு அருள்பவர்.

25.சங்கடஹர சதுர்த்தி

அமாவாசைக்கும், பெளர்ணமிக்கும் அடுத்த நான்காம் நாள் சதுர்த்தி எனப்படும். மாசி மாதத்துத் தேய்பிறை சதுர்த்தி நாளில் தொடங்கி அனுஷ்டிக்கும் நோன்பு, சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதமாகும். காலை முதல் கணபதியை வழிபடலாம். மாலையில் சந்திரன் தோன்றியவுடன் விநாயகரையும் சந்திரனையும் வழிபட வேண்டும். ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்தல் அவசியமாகும். பிறகு ஒவ்வொரு சதுர்த்தியிலும் நோன்பிருக்க வேண்டும்.

சதுர்த்தி நாளில் கலசம் ஸ்தாபித்து,கணேச யந்த்ரம் வைத்து,சித்திபுத்தி விநாயகர் படிமத்தை எழுந்தருளச் செய்து வழிபட வேண்டும். வேதியர்களுக்கு இயன்ற அளவுக்கு தானங்கள் வழங்கலாம்.

பார்வதி தேவி இந்த நோன்பை ஆறுமாதங்கள் அனுஷ்டித்து இறைவனின் திருமேனியில் பாதியானாள். தமயந்தி நான்கு மாதங்கள் அனுஷ்டித்தாள்.அதன் பயனாக பிரிந்து சென்ற நளமகாராஜனுடன் மீண்டும் சேர்ந்தாள். மூன்று மாதம் சங்கடஹர சதுர்த்தி நோன்பை அனுஷ்டித்த அகத்திய முனிவர் ஏழுகடல் நீரையும் பருகும் ஆற்றலைப் பெற்றார். ஒருநாள் சதுர்த்தி விரதம் இருந்த கண்ணன் பாணாசரனை வென்றார்.

இவ்வாறு,சதுர்த்தி விரதத்தின் சிறப்பு குறித்து விநாயகர் புராணம் விவரிக்கிறது. தனியே வீட்டில் சதுர்த்தி விரதம் அனுஷ்டிக்க இயலாதவர்கள் ஆங்காங்கே அருகில் இருக்கும் பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டும் அதே பயனை அடையலாம்.

26. விநாயகி திருக்கோலம்

பெற்றோர் ஆண்குழந்தைகளுக்குப் பெண்களுக்கு உரிய அலங்காரங்களைச் செய்து பார்த்து, பெண்குழந்தை இல்லாத குறையை நிறைவு செய்து கொள்வார்கள். அது போல், பக்தர்கள் தங்கள் வழிபடுதெய்வங்களுக்கும் பெண் அலங்காரங்கள் செய்து பார்ப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள். பெருமானுக்கு நாச்சியார் திருக்கோலம் செய்யும் மரபும் ஏற்பட்டுள்ளது.

அவ்வகையில் விநாயகரையும் பெண்மைக் கோலத்தில் காண விரும்பிய சிற்பிகளின் கற்பனையில் உருவான கோலமே விநாயகி வடிவம். இவ்வடிவம் குறித்த புராணக் கதைகள் எதுவும் கிடைத்திலது. முப்பத்திரண்டு கணபதி வடிவங்களைக் கூறும் மூத்தத்வநிதி என்ற நூலிலும் விநாயகி வடிவம் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே, விநாயகி மூர்த்தம் சிற்பிகளின் கற்பனையில் உருவானதே என்று டாக்டர் டி.செல்வராஜ் அவர்கள் தமது 'இலக்கிங்களில் விநாயகர்' என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

விநாயகி வடிவம் யானைத் தலையும், பெண்ணின் உடலும் கொண்டு விளங்கும். சுசீந்திரம் தானுமாலயன் கோயிலில் சுவாமி சன்னதிக்கு இடப்பக்கமுள்ள தூணில் விநாயகி வடிவத்தைக் காணலாம். அதே திருக்கோயிலில் வீணை ஏந்திய மற்றொரு விநாயகி மூர்த்தமும் உள்ளது. மதுரை, நாகர்கோயில் போன்ற தலங்களிலுள்ள ஆலயத் தூண்களிலும், வாசுதேவநல்லூர் தேரிலும் விநாயகி வடிவம் இடம் பெற்றுள்ளது.

27. முக்கியமான விநாயகர் சன்னதிகள்

அ. பிள்ளையார்பட்டி

சிவகங்கை மாவட்டத்திலுள்ள பிள்ளையார்பட்டி விநாயகர் காலத்தால் முற்பட்டவர். கல்வெட்டு ஒன்று இவரை, 'தேசிவிநாயகர்' என்று குறிப்பிடுகிறது. குடைவரைக் கோயிலில் ஆறடி உயர மூர்த்தமாக, வலம்சுழித்த துதிக்கையுடன், இரண்டு கரங்களுடன் காட்சியளிக்கும் இவரை, வலம்புரி கணபதி என்பர்.

ஆ. திருச்சி உச்சிப் பிள்ளையார்

பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பிறகு, இராமன் கொடுத்த அரங்கநாதனையும், விமானத்தையும் விபீஷணன் எடுத்துச் சென்றபொழுது, சந்தியாவந்தன நேரம் வந்தது. அரங்கனையும் விமானத்தையும் அந்தணச் சிறுவனாக வந்த கணபதி விபீஷணனிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டார். விபீஷணன் திரும்பி வந்து பார்த்தபொழுது, அரங்கன் விமானத்துடன் காவிரி மற்றும் கொள்ளிட ஆறுகளுக்கு இடையில் கோயில் கொண்டுவிட்டான். விநாயகர் அருகில் இருந்த குன்றின் மீது ஏறி அமர்ந்து விபீஷணனுக்குக் காட்சியளித்தார் என்பது தல வரலாறு.

மலையில் அமர்ந்ததால் மலைப் பிள்ளையார் என்றும், உச்சியில் உறைவதால் உச்சிப் பிள்ளையார் என்றும் பெயர் பெற்றார். மலையின் அடிவாரத்தில் மாணிக்க விநாயகர் எழுந்தருளியுள்ளார். உச்சிப் பிள்ளையார் சன்னதி வரை படிகள் உள்ளன.

இ.புதுவை மணற்குளப் பிள்ளையார்

மணல் நிறைந்த குளமாக இருந்த பகுதியில் அமைந்த திருக்கோயிலில் உறைவதால் மணற்குள விநாயகர் என்றனர். வெள்ளையர்கள் வசிக்கும், 'ஒயிட்டவுன்' என்ற அரண்மனைக்கும் அரவிந்த ஆசிரமத்திற்கும் அருகில் அமைந்துள்ளது. மகாகவி பாரதியார் மணற்குள விநாயகர் மீது 'விநாயகர் நான்மணிமாலை' என்ற பாமாலையைச் சூட்டியுள்ளார். அயல் நாட்டினர் பலரும், பிற சமயங்களைச் சார்ந்தவர்களும் மணற்குள விநாயகரை வழிபடுகின்றனர்.

ஈ.மதுரை முக்குறுணிப் பிள்ளையார்

திருப்பணிகளுக்காக மண் எடுத்தபொழுது இந்த கணேச மூர்த்தம் கிடைத்ததாகக் கூறுவர். சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில் வாசலில் முக்குறுணி விநாயகர் வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கிறார். திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் இந்த விநாயகருக்கு முக்குறுணி அரிசியைக் கொண்டு ஒரு பெரிய கொழுக்கட்டை செய்து படைத்தனர். அதனால் முக்குறுணி விநாயகர் என்று பெயர் பெற்றார்.

உ.திருத்தணி ஆபத்சகாய விநாயகர்

முருகன் நடத்திய காதல் நாடகத்திற்கு உதவியவர் கணபதி அல்லவா? தக்க தருணத்தில் உதவி புரிபவர் என்ற காரணத்தால், 'ஆபத்சகாய விநாயகர்' என்று பெயர் பெற்ற அந்த விநாயகரை, திருத்தணியில் முருகன் சன்னதிக்குள் செல்வதற்கு முன் தரிசிக்கலாம். இவரை, 'காதலுக்கு உதவிய கணபதி' என்று குறிப்பிடலாம்.

ஊ.ஈச்சநாரி விநாயகர்

கோவையிலிருந்து பொள்ளாச்சி செல்லும் வழித் தடத்தில் ஈச்சநாரி விநாயகர் வீற்றிருந்து அருள்கிறார். ஆண்பாதி, பெண்பாதியான வடிவத்துடன் காட்சி தரும் ஈச்சநாரி விநாயகருக்கு ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்திலும் ஒவ்வொரு சிறப்பு அலங்காரம் நடக்கிறது.

எ.திருவலஞ்சுழி விநாயகர்

திருவலஞ்சுழி கும்பகோணம் தஞ்சாவூர் வழித் தடத்தில் காவிரி ஆற்றின் கரையில் உள்ளது. இங்குள்ள கணபதி கடல்நுரையால் உருவான சுவயம்பு மூர்த்தமாகும். சுவேத விநாயகர் என்றும் கூறுவர்.

சோழநாட்டையே ஒரு சிவாலயமாக உருவகம் செய்வது உண்டு. திருவிடைமருதூர் மகாலிங்கசுவாமி அச்சிவாலயத்தின் முக்கிய மூர்த்தி ஆவார். அவரைச் சுற்றியுள்ள பரிவார தெய்வங்களாகச் சில சன்னதிகளைக் குறிப்பிடுவர். அவ்வகையில் ஒன்று திருவலஞ்சுழி விநாயகர் சன்னதி ஆகும்.

ஏ.கண் கொடுத்த கணபதி

சுவாமிமலை திருக்கோயிலில் உள்ள அறுபது படிகளை ஏறிச் சென்றவுடன் நமக்குக் காட்சி தருபவர் கண்கொடுத்த கணபதிதான். சுவாமிநாதசுவாமி சன்னதி முகப்பில் அமர்ந்துள்ள இவர், செட்டிநாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணிற்குக் கண்பார்வை கொடுத்தருளியவர். எனவே, கண்கொடுத்த கணபதி என்றனர்.

28.தமிழில் விநாயகர் புராணம் இயற்றியவர்

காஞ்சியைச் சேர்ந்த சைவவேளாளர் பரம்பரையில், 'அபிஷித்த' மரபினர் என்ற உட்பிரிவினர் திருத்தணி நகரில் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனர். அம்மரபில் உலகம் உய்யத் தோன்றினார் கச்சியப்ப முனிவர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கச்சியப்ப முனிவர் தமிழில் விநாயகர் புராணத்தை இயற்றினார்.

கச்சியப்பமுனிவர் தமிழ்க் கவிதைகள் இயற்றுவதில் இணையற்று விளங்கினார். இவர் மிகவும் விரைவாகக் கவிதைகளைப் பாடும்பொழுது, மனப்பாடம் செய்த பாடல்களை ஒப்பித்தல் போன்று தோன்றும்! அவ்வளவு விரைவாகக் கவிதைகள் இயற்றுவார்.

மனிதர்களால் செய்ய இயலாத செயல்களை அசுரர்கள் செய்வார்கள். மனிதர்கள் அத்தகைய சாதனைகளைப் படைக்கும் பொழுது, அதனை, 'அசுர சாதனை' என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். அவ்வகையில் வியக்கத் தக்க விரைவுடன் கவிகளை இயற்ற வல்லவரான கச்சியப்பமுனிவரை, 'கவிராக்ஷசர்' என்று போற்றினர். தற்கால நடையில், 'கவிதைக் கணினி' எனலாம்!

சென்னையில் கச்சியப்பமுனிவர் இருந்தபொழுது, விநாயகபுராணம், சென்னை விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய நூல்களை இயற்றினார். சென்னை அன்பர்கள் இரண்டாயிரம் வராகன் தொகையைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள். கச்சியப்பமுனிவர் அத்தொகையைக் கொண்டு திருவாவடுதுறை மடாலய மண்டபத் திருப்பணியைச் செய்தார்.

29.சித்தி புத்தி திருமணம்

மனிதர்களைப் போல் இல்லறம் நடத்திக் குழந்தை பெற்றுக்கொள்வதற்காகத் தெய்வங்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதில்லை. இச்சை,கிரியை,ஞானம் என்ற மூவகை ஆற்றல்களைத் தமதாக்கிக் கொள்வதே தெய்வத் திருமணங்களின் நோக்கமாகும்.

பிரமன் படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கிய காலத்தில் அவன் படைத்த உலகங்களும் உயிர்களும் முழுமை அடையாமல் குறையுடன் இருந்தன. கணபதியை வணங்காமல் தனது தொழிலைத் தொடங்கியதே அதற்குக் காரணம் என்பதை உணர்ந்த பிரமன் பலகாலம் தவம் செய்தான். அவனுக்கு முன் விநாயகர் தோன்றி,திருவருள் புரிந்தார். அதன்பிறகு அவனுடைய படைப்புத் தொழில் இனிதே நடக்கத் தொடங்கியது.

முதலில் முனிவர்கள் சிலரைப் படைத்தான் பிரமன். பிறகு, இரண்டு அழகான பெண்களைப் படைத்தான். அவர்களுக்கு முறையே, சித்தி,புத்தி என்று பெயர் சூட்டி வளர்த்தான்.அவர்கள் திருமணப் பருவத்தை அடைந்தனர்.

விநாயகக் கடவுளே சித்திபுத்திக்கு ஏற்ற மணாளன் என்று நாரதர் பிரமனிடம் கூறினார். அவருடைய இசைவைப் பெற பிரமன் திருக்கயிலைக்குச் சென்றான். சித்திபுத்தியை மணக்க, கணபதி இசைவு தெரிவித்தார். பெற்றோர் பார்வதி,பரமசிவனும் விநாயகர்-சித்தி-புத்தி திருமணத்திற்குத் தங்கள் இசைவைத் தெரிவித்தனர்.

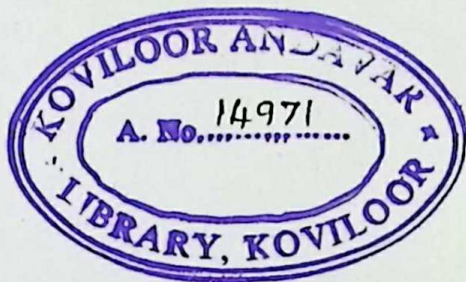
பிரமனின் சத்தியலோகத்தில் விச்வகர்மா அழகான திருமண மண்டபத்தை நிர்மாணித்தார். தேவர், முனிவர்கள் அனைவருக்கும் அழைப்பு விடுத்தனர். அவர்களும், சிவசக்தி தம்பதியரும் திருமண மண்டபம் எழுந்தருளினர். குறிப்பிட்ட சுபமுகூர்த்த வேளையில் கலைமகள் உடனிருக்க, பிரமன் விநாயகருக்கு, சித்தி புத்தியைத் தாரை வார்த்து வேதநெறியில் திருமணம் செய்து கொடுத்தான்.

30. வல்லபை திருமணம்

மரீசி என்ற முனிவர் தானும் பிரமனைப் போல் கணபதியை மருமகன் ஆக்கிக் கொள்ள விரும்பினார். விநாயகக் கடவுளை நோக்கித் தவம் செய்தார். கணபதி அவருக்குக் காட்சியளித்தார். அவருடைய விருப்பத்தை உரிய நேரத்தில் நிறைவேற்றுவதாகக் கூறியருளினார்.

சிவசக்தி திருவருளால் மரீசி முனிவர் பொய்கை ஒன்றில் ஒரு பெண்குழந்தையைக் கண்டெடுத்தார். அக் குழந்தைக்கு, 'வல்லபை' என்று பெயர் சூட்டினர். உரிய பருவத்தில் மரீசியின் வேண்டுகோளின்படி வல்லபை திருமணம் உறுதிசெய்யப்பட்டது.

சித்திபுத்தி உடனுறை கணபதி வல்லபையைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். பிரம்மச்சாரி என்ற பெயர் பெற்ற விநாயகர் மூன்று தேவியருடன் திருக்கயிலைக்கு எழுந்தருளினார். பெண்களில் மிக உயர்ந்தவர்களான மூவருடன் இருந்து, நாம் மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழத் திருவருள் புரிந்து வருகிறார்.

பருத்தியூர் டாக்டர் K. சந்தானராமன்

ஓய்வு பெற்ற வங்கி அதிகாரியான பருத்தியூர் டாக்டர் K. சந்தானராமன் ஆழ்ந்து, அகன்று, நுணுகிக் கற்ற கல்வியாளர். முன்னணி எழுத்தாளர், பேச்சாளர், ஆன்மிகச் சொற்பொழிவாளர்.

இதுவரை ஐம்பது நூல்களை எழுதி உள்ளார். அன்றாட அறிவியல் வளர்ச்சி குறித்த செய்திகளை நன்கு அறிந்து வைத்துள்ள சந்தானராமனின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் அறிவியல் மற்றும் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் நிறைந்திருக்கும். இளைய தலைமுறையினரை ஊக்கப்படுத்தி, பொதுமேடைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தி வருகிறார். தமது இல்லத்தில் அவர்களுக்காக இலவச இலக்கிய வகுப்புகளை நடத்தி வருகிறார்.

இவர்தம் துணைவியார் டாக்டர் ஹேமா சந்தானராமன் ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர். இருவருமாக ஒரே மேடையில் இணைந்து, (கிரிக்கட் வர்ணனை போல்) மாற்றிமாற்றிப் பேசும் புதிய பாணியைப் புகுத்தி உள்ளனர். பட்டியலிட்டுப் பராமரிக்கப்படும் இவர்கள் இல்லத்து நூல் நிலையத்தின் அமைப்பே தனிநேர்த்தி!

இலக்கியத் தம்பதிகள் என்றும், இலட்சியத் தம்பதிகள் என்றும் இவர்களுக்கு உண்டு கீர்த்தி!